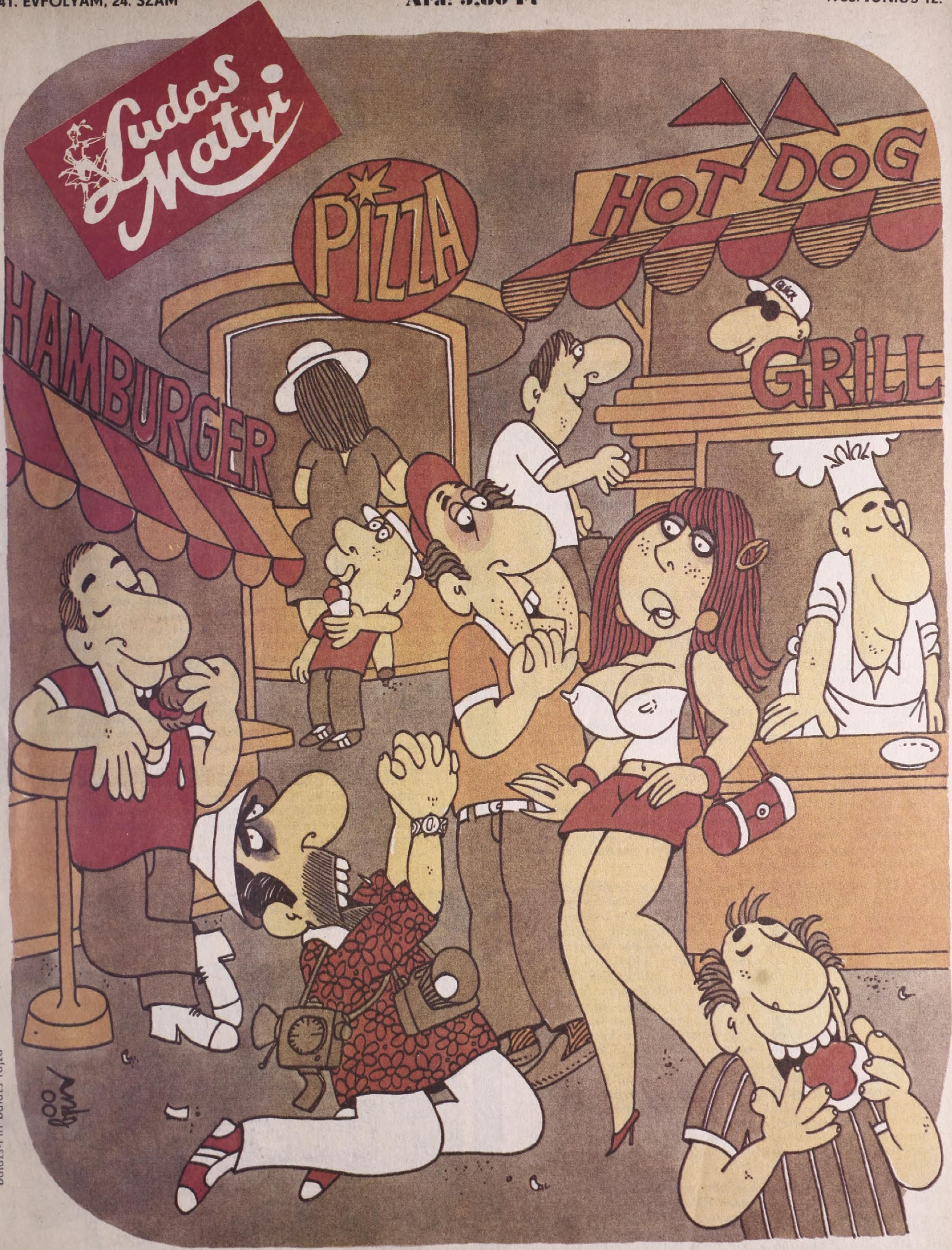
41. ÉVFOLYAM, 24. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1985. JÚNIUS 12.

Ludas Matyi

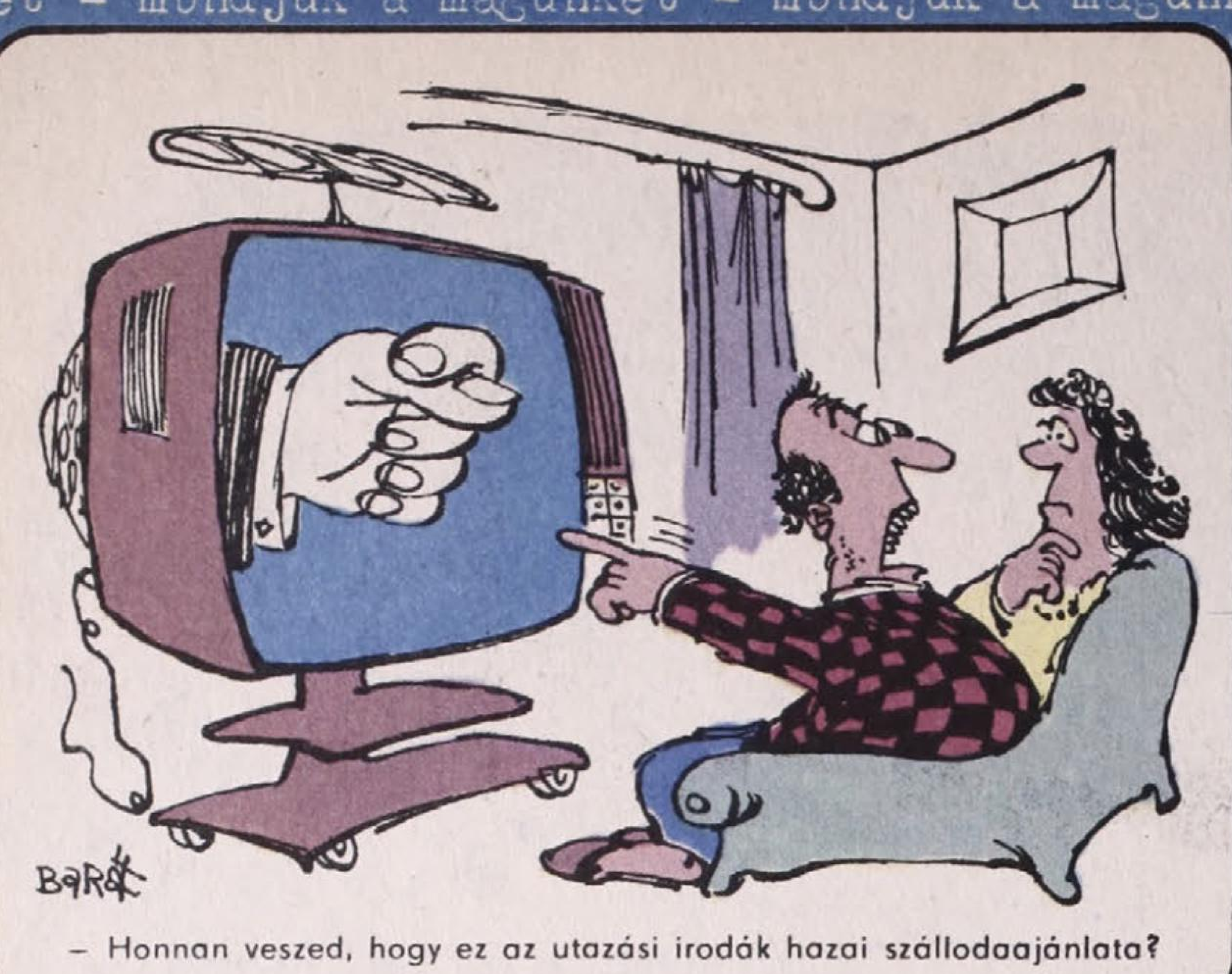

Balázs-Piri Balázs rajza

– Azt hiszem, a külföldi pasas azt szeretné tudni, hol ehetne egy magyaros pörköltet...

(REVÜNK A 8–9. OLDALON)

mondjuk a magunkét

– Honnan veszed, hogy ez az utazási irodák hazai szállodaajánlata?

Só ami szó

Nincs só a sóskiflin Miskolcon – adta hírül az Esti Hírlap. Már a sósrúd sem sós. Ugyanezt állapította meg tavaly a Berettyóújfalu és Vidéke ÁFÉSZ felügyelőbizottsága, a Fővárosi Sütőipari Vállalat főmérnöke pedig most úgy nyilatkozott, hogy sütés közben potyog le a kifliről a só, emiatt nem sós a sóskifli. Általában. Mert vannak üzemek, ahonnan sósan kerül ki a kifli is, a rúd is. És nemcsak magánpékektől. Ahol lepotyog, szétszóródik, ott arra hivatkoznak, hogy a mai kemencék nem alkalmasak sóskifli-sütésre. Hogy miért választottak ilyen berendezéseket? Talán, mert akkor ki törődött azzal, hogy sós legyen a sóskifli, szivacsosbélű a kenyér. A piaci versenyből is hiányzott a só. (Vajon, ezt most sózzák-e eléggé?) De hát van üzem, ahol nem potyog. Illetve – ahogy az előbb említett főmérnök elmondotta –, ők inkább csak a nagy- és óriáskifliket sózzák és ezeken a só nagyrésze megmarad. Gondolni sem merek arra, hogy azért szórnak sót inkább a nagykiflikre, mert azok gyártása kifizetődőbb. De az a gyanúm, hogy sok kis sóskifli azért nem sós, mert nem tesznek rá sót.

Szeretem a sóskiflit, de megvagyok nélküle – mint ahogy jó néhány község lakói kénytelenek meglenni sima, sótlan kifli nélkül is –, azt azonban nem szeretem, ha valami nem az, aminek nevezik. Emlékszem egy évekkel ezelőtti kijelentésre, hogy „a krumplileves legyen krumplileves", vagyis mindent hívjunk annak, ami. Tehát csakis a sós kiflire mondják azt, hogy sóskifli.

Sóhiányról nem tudok: mégsem csak a sóskifliről hiányzik a só. Úgy általában. Fontosnak ítélt beszéd hangzik el: izlelgetjük a szavakat, de valahogy nem érzünk semmit. És valljuk be, hogy hiányzik a só némely jegyzetből, riportból is. Csak szó van. Derűlátó nyilatkozatok egy-egy ágazat helyzetéről: vállalataink zömében sikerült előrelépni, ugyan akadnak még hibák, de kijavításukra intézkedési terv készült. A legutóbb éppen egy sütőüzemről olvastam majdnem csupa jót: gondosan vigyáznak a minőségre, egyenletessé vált a termelés. Ha a kiszállítást is egyenletessé tudnák tenni, ha a nagy forgalom nem akadályozná a kenyérszállító kocsikat, ha lenne több munkaerő, no meg jobb szabályozók, tehát ha a rajtuk kívül álló okok nem lennének, minden tökéletesen menne. Csak azt nem értem, ha annyi jó van, amennyi az ágazati, a vállalati nyilatkozatokból kiolvasható, miért van mégis a népgazdaság nehéz helyzetben, miért oly sok a gond, a megoldatlan kérdés és miért van baj azoknak a termékeknek a mennyiségével, vagy a minőségével, amelyeknek gyártói biztató képet festenek vállalatukról.

Lehetséges, hogy mind e mögött gyomorbajosok húzódnak meg? Meg hipochonderek? Akik félnek a sótól, veszélyes fűszernek tartják és tudják, hogy a sótlanság nem hátrány, sem a kiflin, sem másutt. A sót inkább szóval pótolják. Csakhogy az is lepotyog és szétszóródik.

Földi Iván

Mester és Saragossa

Voltak, akik sokallták az elmúlt hetekben a választások előkészületeiről szóló tudósításokat és értekezéseket a tévében. Én egyszerűen nem tudtam betelni velük, még videokazettán is őrzök egy beszélgetéstöredéket arról, hogy szavazzunk, mint szavazzunk, kire, mire, miért? Titkos éji órán lopva elő-előveszem, beteszem a képmagnóba, s nézem, csodálom, áhítattal.

Gyanútlan, ámde érdeklődő hölgyeket újabban így csalogatok a lakásomra: jöjjön fel, szép kisasszony, iszunk egy korty martinit, s közben hallgatunk egy jó kis Pozsgayt. Az ne tévessze meg, hogy a kazettán Saragossa Band felirat van. Az úgy volt, édes kisasszony, hogy azon a csütörtök estén, amikor a tévé Saragossáékat ígérte, nem tartózkodtam itthon, ezért beprogramoztam a videómat – úgy, ahogy a rádióújságban állt: 22.20-tól 22.50-ig –, rögzítse nekem a műsort. Másnap, a visszajátszáskor, némileg meglepődve láttam a képen Pozsgay Imre, Papp Lajos államtitkár, Halász József professzor és Mester Ákos arcát. Ebben a felállásban még nem hallottam a Saragossát zenélni. Mit mondjak? Nem rossz együttes, bár – mint az igazi Saragossáék – sokszor ismételték önmagukat, de a műsornak voltak élvezetes percei, különösen a fortisszimó nagyon tetszett, amikor is arról vitatkoztak, hogy ceruza legyen-e a szavazófülkében, vagy golyóstoll?

Jól sejti, bájos kisasszony, valóban az történt, ami szokott: a tévé pontatlan volt. Öt-tíz perces csúszás szinte mindennapos, azért nem merek krimit képmagnóra venni, mert a vége gyakran lemarad, s én soha nem tudom meg, ki a gyilkos. Illetve tudom: az ügyeletes adásvezető, aki nem ügyel arra, hogy az egyes műsorok szerkesztői, vezetői betartsák az előre kialkudott időt. A tévében már hallottak valamit a képmagnósokról, hiszen külön műsort is adnak nekik, de azt még nem vették tudomásul, hogy a gép precíz, bekapcsol amikorra beprogramozták, s gépiesen venni kezdi amit lát, függetlenül attól, hogy valóban az pereg-e, amit a műsorszerkesztők ígértek. A tisztesség és a technika megkívánja a televíziótól a pontosságot. Ha már, sajnálatosan, nagyban nem tudunk lépést tartani a technika követelményeivel, legalább kicsiben próbáljuk meg.

Így esett meg aztán, drága kisasszony, hogy mivel azon a csütörtökön az adás 29 perccel elúszott, a gép nekem a Hírháttéret rögzítette. Én nem tudom, miért vannak úgy oda a japánok a technikájukkal, hiszen ez a buta képmagnó még arra is képtelen, hogy Mester Ákost megkülönböztesse a Saragossától!

Radványi Barna

– Uram, az idomított hollóm sokkal gyorsabban elviszi, mint a posta!

Hát most...

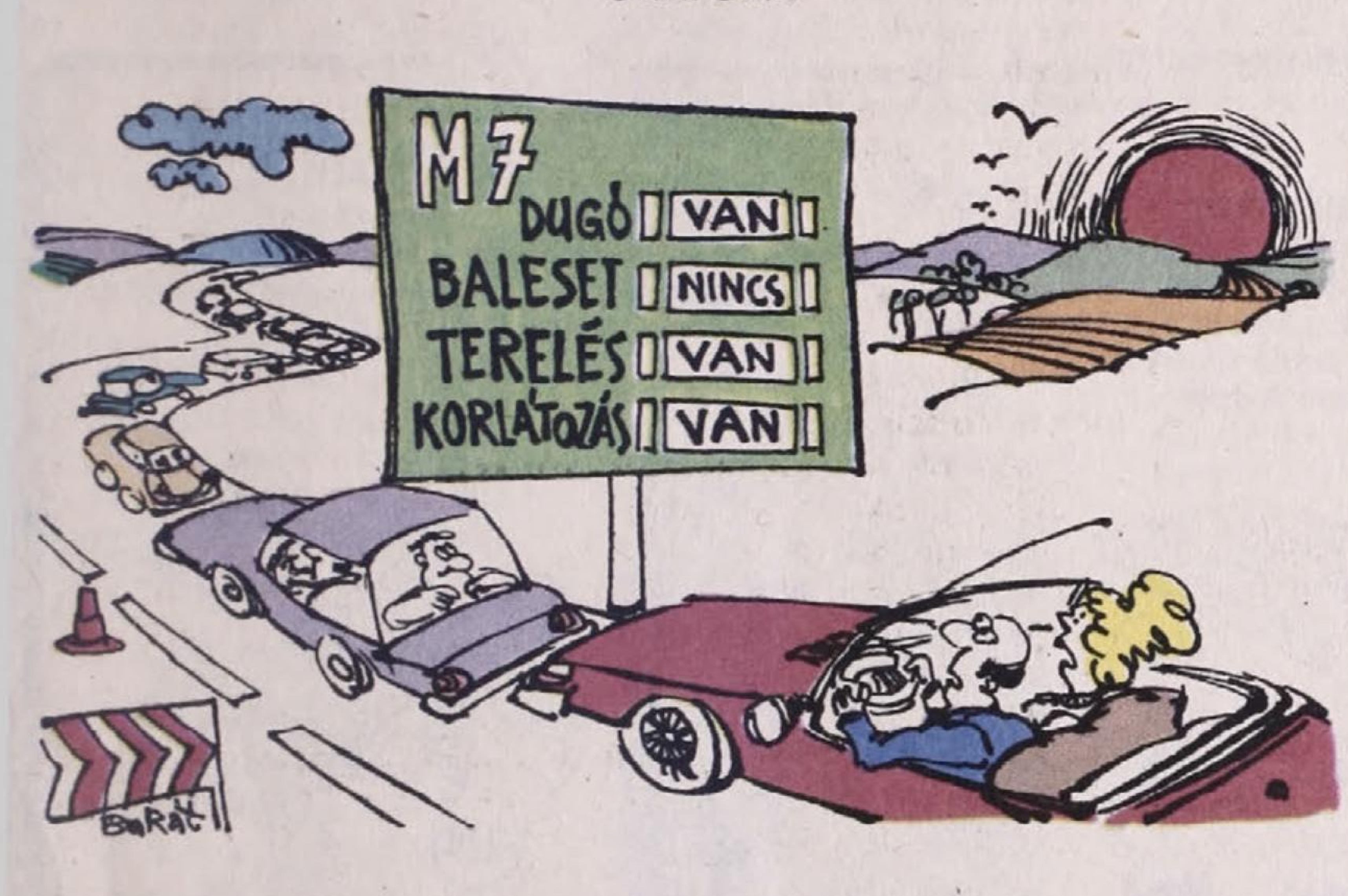
TANÁCSHÁZI SZENTEK

– Úgy látom, a jégeső elverte az új Ladámat!

ÚTINFORM

UTCAI TELEFON

– Látod, látod, Gyula, a csúnya átkozódó természeted!

KI LEHET SZURKOLÓ?

Torkomban dobogott a szívem, amikor közelítettem a hatalmas irodaépülethez. Már messziről jól olvasható volt a felirat: Labdarúgó-szurkoló-képző tanoda.

A portás barátságos volt, de nem túl kedves.

— Mit akar? — kérdezte, amikor befejezte gróf Allegro Margit Vandálok a BEK-döntőn című ötkötetes művének olvasását. Türelmesen vártam, csak a hajam őszült meg.

— Meccsre szeretnék menni — mondtam.

A portás sokáig lapozgatott egy hatalmas könyvben, majd miután megtalálta, amit keresett, megszólalt.

— Maga nem normális — jegyezte meg. — Vagy pedig angol szurkoló.

— Egyik sem — válaszoltam.

Ekkor a fejem fölött felgyulladt egy zöld lámpa, úgy tűnt, helyesen válaszoltam. Végigmentem egy hosszú folyosón, kétméterenként kitöltöttem egy-egy tesztlapot, mígnem egy ajtóhoz értem.

— Meccsre szeretnék menni! — jelentettem ki, amikor kinyílott a fotocellás ajtó. Odabenn két joviális úr ült, mosolyogtak.

— Aztán minek? — kérdezték majdnem egyszerre. Egyiküknek mély hangfekvése volt, a másiknak magas. Kár, hogy csak ketten voltak, valamilyen más hangfekvésnek jobban örültem volna.

— Valaha szerettem a focit — nyögtem ki nagy nehezen, hátha ez itt nem számít jó pontnak. — A küzdelmet, amely a pályán zajlott és nem a lelátókon. Amikor még gólok voltak és nem halottak, ördöngős cselsorozatok és nem éles üvegek.

A két úr egymásra nézett, látszott rajtuk, egymás gondolataiból is képesek olvasni.

— Furcsa amit mond — szólalt meg a mélyebb hangfekvésű — és őszintén meg kell mondanom, nem is nagyon értjük. De, csak hogy lássa jóindulatunkat, tovább engedjük.

Ismét a folyosón voltam, előttem ezernyi tesztkérdés. Mire jó a husáng? Mi az a gömbölyű dolog, amit a pályán kergetnek? Hány betűből áll az a kifejezés, hogy vandalizmus? Hogyan kell kővel egy rendőrt eltalálni? (Ugyanez polgári személlyel kapcsolatban.) Látott-e már életében gólt? (Ha igen, milyen volt: kicsi, nagy, bomba, les, öngól?) Hány olasz szurkolót ölt meg az angolok vandalizmusa?

Szorgosan töltögettem a tesztlapokat, észre sem vettem, hogy egy csinos, majdhogynem jóképűnek tűnő amazon áll mellettem.

— Maga egészen jól halad! — mondta. — Jöjjön velem.

Félve követtem, a helyzet határozottan félreérthető volt.

Ismét egy teremben voltunk, kellemes félhomály, kényelmes fotelok. Az egyik falon vetített diaképek jelentek meg.

— Mi ez? — bökött a falra az amazon.

— Labda — válaszoltam.

— És a következő?

— Kapufa.

Záporoztak a kérdések, alig győztem válaszolni. A diavetítő úgy kattogott, mint valami ismétlő csodafegyver. A vásznon pedig sorra tűntek fel a valaha volt futball rekvizitumai: egy oldalvonal — taccsbíróval —, egy fejesgól, három kapáslövés, két tizenzenegyes, három szöglet (ez is tizenegyes!), meg még sok minden, ami egykoron a focihoz tartozott, talán még játékosok is voltak, bár ebben már nem vagyok egészen biztos.

Büszke voltam, amikor kifelé indultam az épületből. A kapuban a portás barátságosan rámmosolygott.

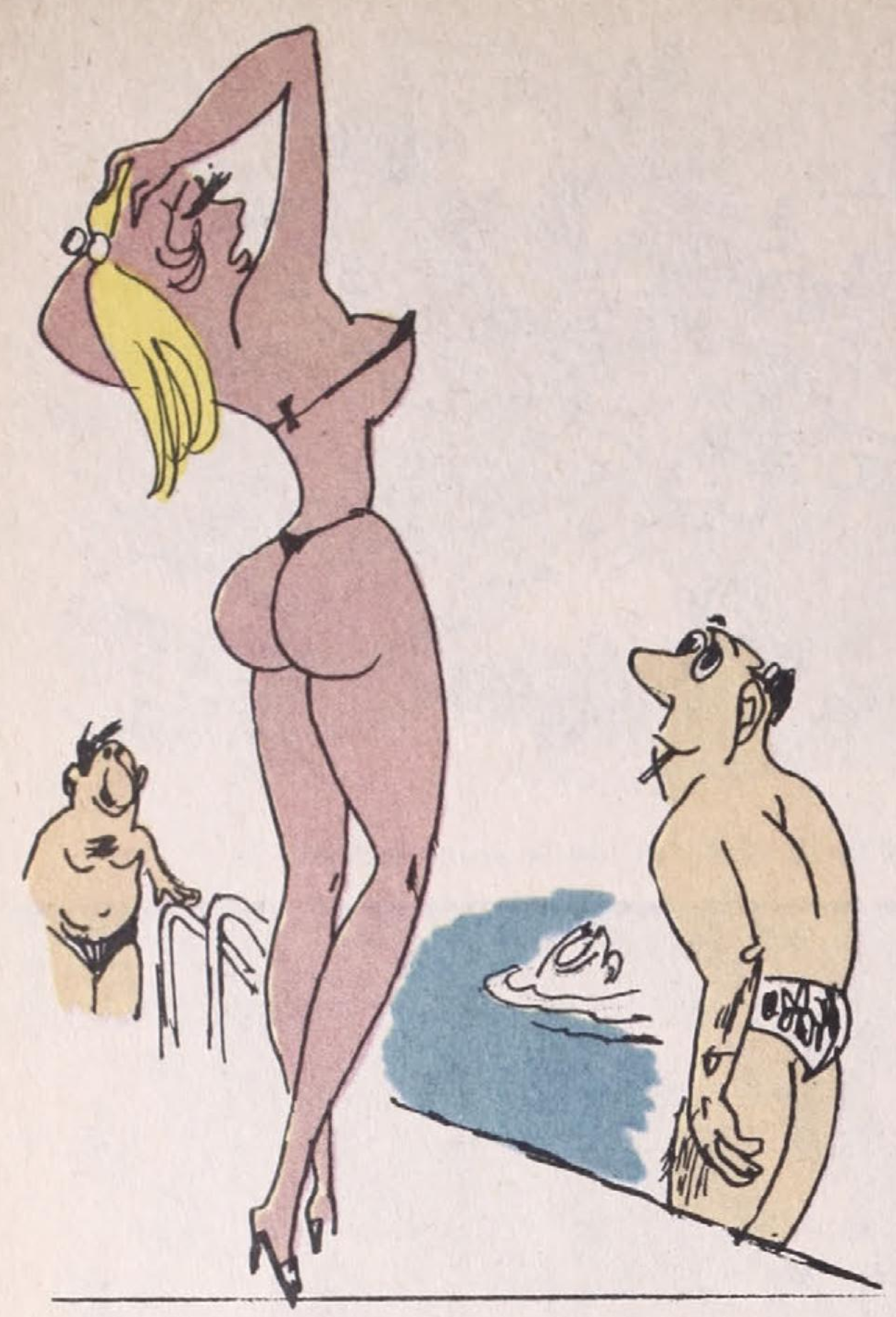
— Sikerült? — kérdezte. — Felvették?

— Igen! — válaszoltam boldogan. — Ősszel megkezdhetem tanulmányaimat a szurkoló-képző négyéves főiskolán. Olyan boldog vagyok.

— Aztán csak tanuljon rendesen — mondta a portás. — Én most fejeztem be, mondhatom, nem könnyű. Na, viszlát! Remélem, négy év múlva találkozunk a lelátókon.

Föld S. Péter

ANTINATURISTA NŐ

– Tudja, Béla, semmi pénzért nem tudnék nyilvánosan pucér lenni!

– Azé a föld, aki megműveli!!!

– Mi a csalás? – kérdezi a professzor a büntetőjogi vizsgán a diákot.

– Csalás lenne, ha most megbuktatna, professzor úr! A büntetőjog szerint csalást követ el az, aki felhasználja valakinek a tudatlanságát arra, hogy kárt okozzon neki.

SZILÁNKOK

BÜNTETÉS

– Tegnap este a kocsmából tizenegykor mentem haza. A feleségem azt mondta, hogy egy hétig nem szól hozzám. Jobb lett volna, ha négyre érek haza, hajnalban, így talán két hetet is nyerhettem volna.

UZSORÁS

– Ön tizezer forintot kért kölcsön. Ezt mindjárt levonom kamat címén. A többit részletekben fizeti vissza.

LEBECSÜLÉS

– Képtelen vagyok egy olyan nőbe beleszeretni, aki még velem is szóbaáll.

DERÉK SZÜLŐK

– Én az életre nevelem a kisfiam. Mindent megteszek, hogy már bennem is csalódjon.

KARAKTER

– Vigyázz, mert ha felbosszantasz, keményen odacsapok egy nálad gyengébbnek!

EGYEDÜL

– Este, mikor hazamegyek, mindig körülnézek, nincs-e valaki a sötét lépcsőházban. Sajnos, soha senki.

FELESÉG

– A feleségem, kedves, gyengéd, odaadó, hűséges. Csak az a baj, hogy más férfiakhoz is.

MÓDSZER

– Miután az eredményeim igen gyengék, megtanultam gőgösen, büszkén, fölényesen veszíteni.

ESZPRESSZÓBAN

– Kérek egy kávét.

– Milyet parancsol? A szokásosat, vagy ihatót?

UDVARLÁS

– Mondd, komolyan udvarol neked Sanyi?

– Tegnap elvett feleségül, de arról még nem nyilatkozott, hogy komolyak-e a szándékai.

SZERENCSÉS TERMÉSZET

– Ma azért van jó napom, mert legalább tegnap jó napom volt.

RAPSZODIKUS LÉLEK

– Néha gyűlöllek, néha meg egyszerűen csak ellenszenves vagy.

SZERÉNY TÖRTÉNELMI ÉRDEM

Lovas szobrot mintáztak róla, de mindenki csak a lovat bámulja.

Galambos Szilveszter

Emlékszik még?

AMAZON MELLTARTÓ

Megbízható alakzatba
rögzítette a dús kebelt
melltartótlan keblen csak a
beavatott szeme legelt.

PÁLMA-TALP

„Pálma minden ember álma!"
„Pálmasarok pálmatalppal!"
Kész öröm ha állás után
masszív pálma-talpon talpal!

MANNA CSOKOLÁDÉ

„Manna mindig márka marad"
régi reklám, bölcs és kerek,
nagyot nyelve olvasta sok
korgó gyomrú csóró gyerek.

BÉKEBELI MÁRKÁK

BALLY CIPŐ

Bőre puha volt mint a vaj,
orra fényes mint a tükör,
talpa könnyű mint a lepke
és szívósabb, mint az ökör.

ROYAL BÚTOR

Hihetetlen, de a bútort
nem jegyezték még előre!
Nem a vevő várt bútorra,
a bútor várt a vevőre.

KÖNYVHETI SZUVENIR

A sátor tetejéről olvasztott ólom csurgott alá. Stovasszer Géza tarkóját tizenkét lángoló tűzoltó döfölte hegyes szigonyokkal.

— Dedikálni? — dünynyögte magában a metsző ébrenlét s a súlyos álom határán. — Kell a francnak.

Aztán a kipufogógázok ködéből, a kánikulában táncoló aszfalt bizonytalan páráiból különös figura bontakozott ki. Nagydarab fekete asszonyság, oldalvást kacér, ám gusztustalan aranyfoggal.

— Kukucs — mondta egyenest Stovasszer Gézának, amikor az elismert tollnok feje már éppen kókadni készült. — Én vagyok özvegy Nokkedli Benedekné.

— Brávó — suttogta Stovasszer Géza féllábbal még az enyhe kótyag leple alól. — És akkor mi van?

— Nem ismer meg?

— Nem én —, mert Stovasszer Géza olykor, leginkább félálmában, igazat is mondott. — Nem bíz én.

— Az lehetetlen — mondta az aranyfog fekete anyja. — Majd emlékeztetem. Az öreg Bradákovics borpincéje... Na?

Az öreg Bradákovics borpincéje... Stovasszer Géza pszühéjében mocorogni kezdett valami. Az ódon boltívek különös meséket suttogtak és minden hordó tetején egy vigyorgó boszorkány lovagolt. Ott volt Garantek, a gomolyfelhőket pipáló hegyóriás is és... igen, igen... az egyik pókhálós zugolyban néhány ódon palackon édesbús motettákat klimpírozott három sziromszemű tündérlány. De egyikük sem hasonlított özvegy Nokkedli Benedeknére.

És Stovasszer Gézának, az elismert tollnoknak akkor hirtelen eszébe jutott, hogy borpincében még sosem járt, az öreg Bradákovicsnak pedig még csak a nevét sem hallotta.

— Sajnálom — mondta. — Nem ugrik be.

— Rendben van — bólintott özvegy Nokkedli Benedekné. — Akkor majd közelebb hatolok. És, ha azt mondom: Szelemend városkája? Na?

Szelemend városkája... Stovasszer Géza mélyvilágában újra képek kezdtek villódzni. Fakult, divatjamúlt, kissé talán túlexponált felvételek. A városháza múltakba guggoló homlokzata. Két vasember üti negyedóránként a harangot lassúdad kalapácsával. A lóvasút mellett a konstábler esőverte köpönye csillog feketén, s a zenetanodából... igen, persze, persze... hegedűtokkal a hóna alatt, két jonathánalma arcú leányka viharzik elő flórharisnyában. De egyikük sem özvegy Nokkedli Benedekné. Holtbiztos, hogy egyikük sem özvegy Nokkedli Benedekné.

És Stovasszer Gézának, az elismert tollnoknak akkor hirtelen eszébe jutott, hogy sosem fordult meg Szelemend városkájában, azt sem tudta, hogy ilyen városka létezik.

— Mit csinálják? — mondta. — Még mindig nem kapcsolok.

— Semmi baj — mosolygott özvegy Nokkedli Benedekné, bár ez már csak az aranyfog miatt sem tett jót neki. — Majd mindjárt kivilágosodik minden. Mert, ha azt mondom magának, hogy 1929 tele... Na?

1929 tele... Stovasszer Géza homlokának lapos csontja mögött ismét indult a mozi. 1929 tele... A varjak nagy fekete hangjegyek a mély hóban. Egy kávéház szellőzőnyílásán bátor szürke lobogó módjára árad és leng az illatos pára. Valami szalmacsizmás kalauz vasbottal löködi a síneket s szíj végén csilingelő korcsolyákkal... persze, persze... egy bájos bakfis gázol a nagy fehérség közepén. Az arca bűbáj és álom, az arca tejszínhab és őszibarack, de nem özvegy Nokkedli Benedekné arca. Fix, hogy nem Nokkedli Benedekné arca.

És Stovasszer Gézának, az elismert tollnoknak akkor eszébe jutott, hogy ő csak 1931 tavaszán született, tehát gőze sem lehet 1929 teléről. Széttárta a karját, sajnálkozó képet vágott.

— Na jó! — kacagott fel akkor özvegy Nokkedli Benedekné. — Hát akkor elárulom, te csacsi, te nagynagy csacsi. Én vagyok Egérke, akiről a „Borsmenta és sámfa" című regényed felejthetetlen leányalakját mintáztad. Hát tényleg elfelejtettél volna?

— Ugyan már, te bolondos! — kiáltotta akkor Stovasszer Géza, az elismert tollnok. — Vicc volt az egész. Hát lehet téged elfelejteni?

Azzal áradó sorokat rótt a kötetbe, amelyet a fekete asszonyság dugott az orra alá. És semmi lelkiismeretfurdalást nem érzett, amikor arra gondolt, hogy a „Borsmenta és sámfát" valójában Romadur Ede írta.

Peterdi Pál

KIADÓS KÖLCSÖN

– Visszafizetni már úgysem én fogom!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A tanár a biológia órán:

— A hangyák naponta 16 órát dolgoznak. Milyen tanulságot vonhatunk le ebből?

— Azt, hogy nincs szakszervezetük.

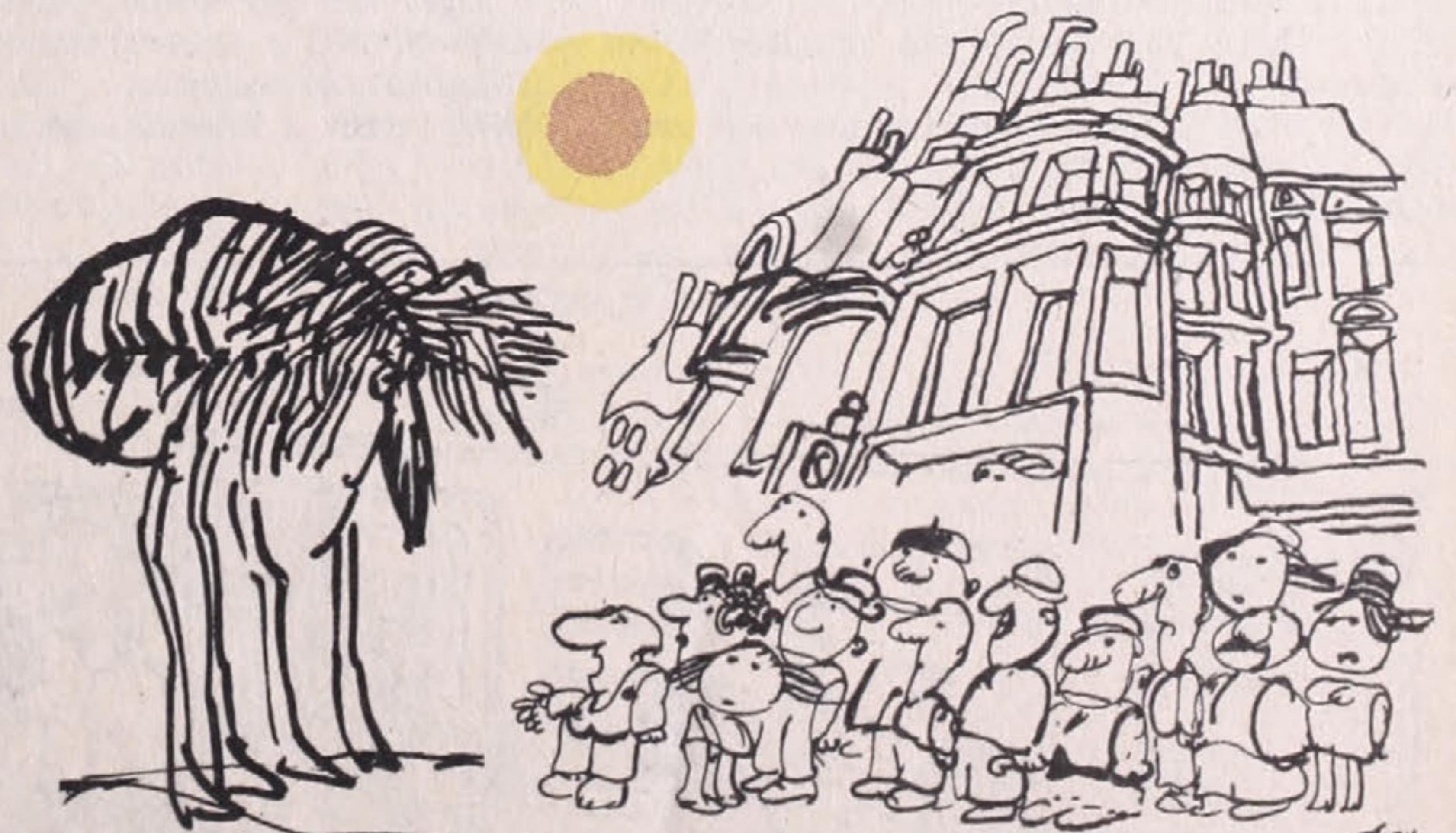
Egyik barát a másiknak:

— Hát nem furcsa? Váláskor megkérdezik az okot, házasságkötéskor meg nem.

HÉTVÉGE

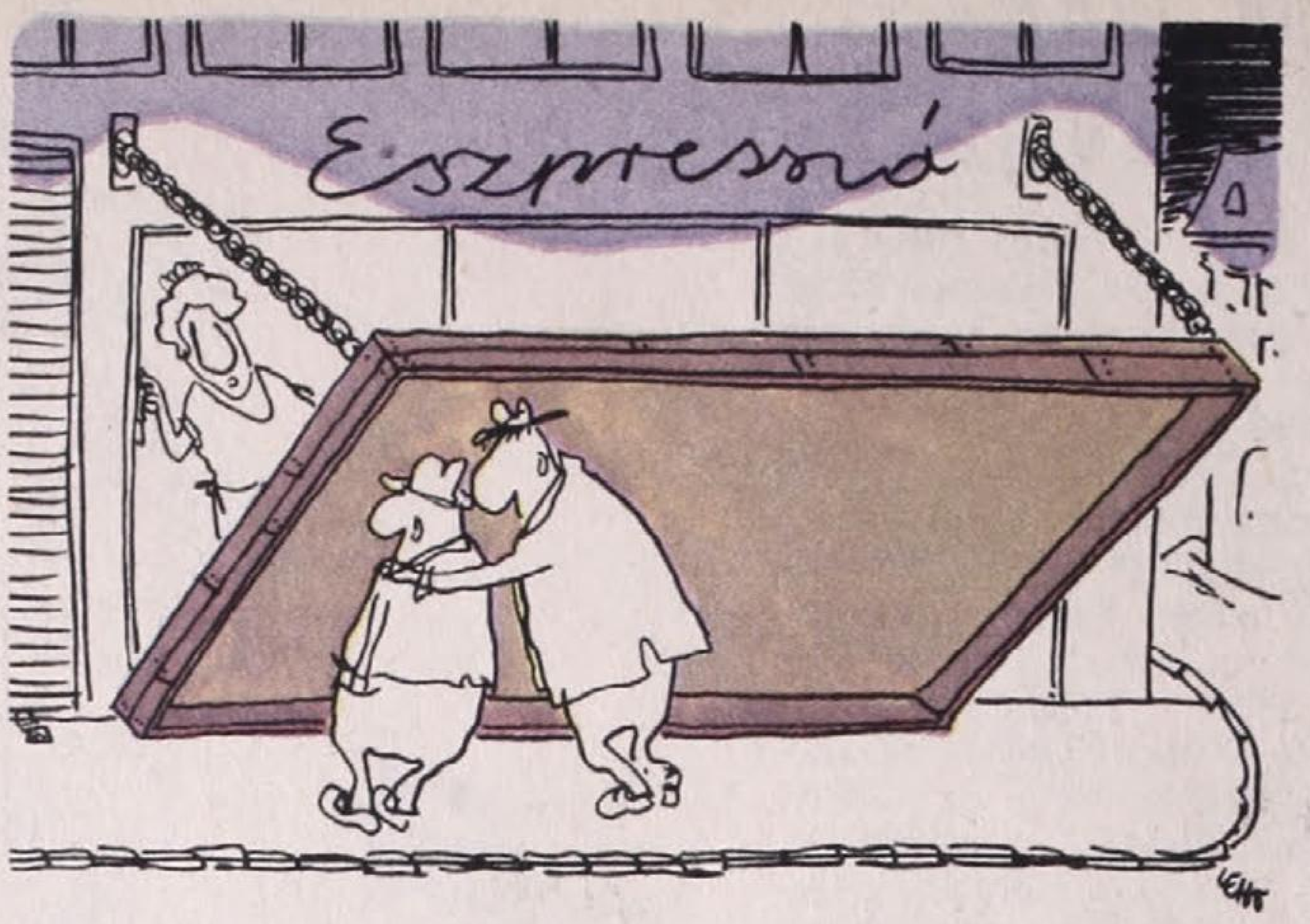
– Mondom, hogy nem én köhögök, szivem, a szomszéd hátát veregesd!

– Kár volt a városunkban rendezni a kezdő bűvészek fesztiválját. Ezt most ki varázsolja vissza bolhává?

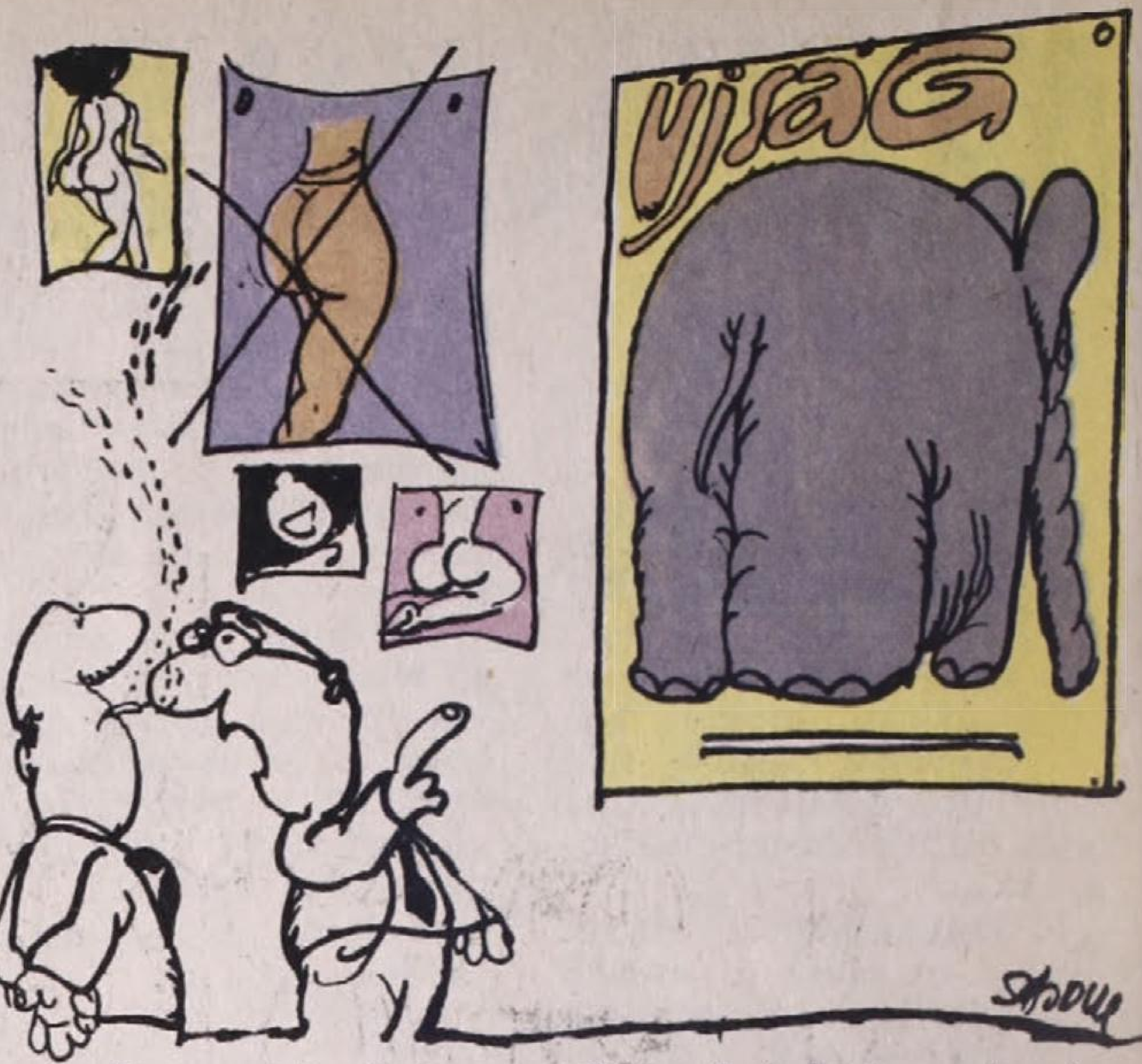
Metrórongálók Budapesten

A VAGÁNYOK MELLETT KÉRJÜK VIGYÁZNI!

TERASZ

– Záróra!

– Egyszer jelentünk meg női fenék helyett ezzel a fenékkel és máris ötven százalékkal visszaesett a példányszám.

Hogy vagyunk?

Talán még emlékeznek rá: volt valaha Magyarországon egy kölcsönös érdeklődési formula. Akkor hangzott el, amikor két ismerős összetalálkozott az utcán: *„Hogy vagy?” „Köszönöm, jól, es te?”*

Hát kérem, úgy vettem észre, hogy ez a formula teljességgel kiveszett mindennapi életünkből. Már a formula első felét, a „Hogy vagy?”-ot is hiányolom. Helyette ugyanis effélék járják:

BÁRGYÚN: Na, hogy ityeg a fityeg?
EREDETIESKEDVE: Hát te még élsz?
UGRATÓLAG: Nekem is pont most kellett erre jönnöm...
MINDENT MEGELŐZVE: És azonkívül mi újság?
HARSOGVA: Te kint vagy? Hát nem hét évet kaptál?
AVATAG MÓDON: Az ember mindig jobbat vár.
KEDÉLYESEN: Na tessék, megint egy nyavalyás ismerős...

No de a „Hogy vagy?” — ha épp hébe-korba is — mégiscsak el-elhangzik. Ami még véletlenül sem hangzik el, az a „köszönöm, jól.” Ezt csak azokban az időkben válaszoltuk, amikor nem voltunk jól. Ma viszont — mely örvendetes jelenség! — a borús válasz a divat. Ilyenből nyújtok át ezennel egy kis csokrot. Tehát a kérdés minden esetben azonos: „Hogy vagy?” Következik a mai jellegzetes válaszok első csoportja, melyben a kérdésre állítás felel.

SZERÉNYEN: Csak-csak.
MÉG SZERÉNYEBBEN: Kösz, vagyogatok.
ÁL-PANASZOSAN: Éppen hogy.
FANYARUL: Még vagyok.
SZELLEMESEN: Félárbocon.
SZELLEMESKEDVE: Majd megkérdezem magamtól.
CINIKUSKODVA: Nem tudom, ma még nem olvastam újságot.
SUGÁRZÓAN: Kösz, cefetül.
KIHÍVÓAN: Majd pont neked fogom az orrodra kötni.
ÖREGESEN: Gőzöm sincs, az orvostól kérdezd.
VILLATULAJDONOSKÉNT: Hogy lennék? Mint más szegényember.
VGMK-TAGKÉNT: Nem *hogy* vagyok, hanem *ki.*
FRANCIÁSAN: Komszi-komsza.
MÉG FRANCIÁSABBAN: Ca roule, ca roule...
HUMORTALANUL: Ha téged látlak, mindig jól.
NAGYVONALÚAN: Tudod, mit, ezt inkább hagyjuk.
MÉLYÉRTELMŰEN: Jobban, mint jövőre.
HECCELŐDVE: Míg meg nem láttalak, egész jól voltam.
KACSINTVA: Nyugodj meg, én se jobban, mint te.
SZÉGYENLŐSEN: Fogjuk rá, hogy jól.
VIDÁMAN: Na, ezt is jótól kérdezed!

A válaszok második csoportja annyiban különbözik az elsőtől, hogy a kérdésre kérdéssel felel. Íme:

FONDORKODVA: Mihez képest?
ÓVATOSAN: Miért, hogy kellene lennem?
TRAGIKUSAN: Miből gondolod, hogy *vagyok?*
MÁRTÍRHANGON: Hát hogy lehet az ember manapság?
SZEMTELENÜL: Mi az, már ez se lehet magánügy?
SZUPER-PESTIESEN: Miért, mit hallottál, hogy vagyok?
ATYÁSKODVA: Most mit feleljek, hogy boldog légy?
És végül DEFETISTÁN: Ez neked vanás?!

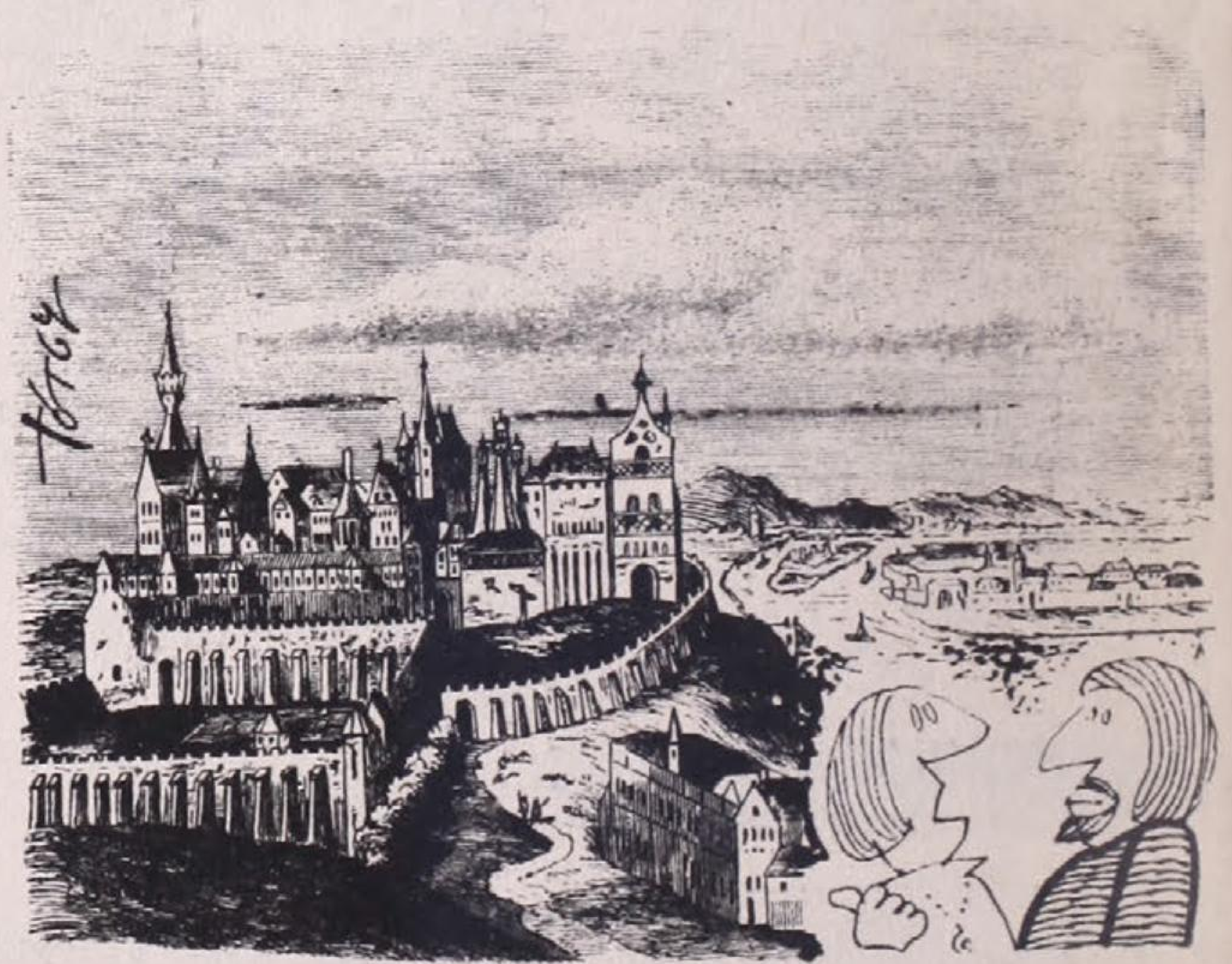
Egyetlen egy embert hallottam az utóbbi időben, aki a szíves érdeklődésre azt válaszolta: „Köszönöm, jól.” Az illető egy héttel volt a hasműtétje után.

Timár György

– Doktor úr, kettős látásom van...

BUDAI GONDOK

– Itt az ideje, hogy a Koronatanács építési tilalmat rendeljen el!

TURIZMUS

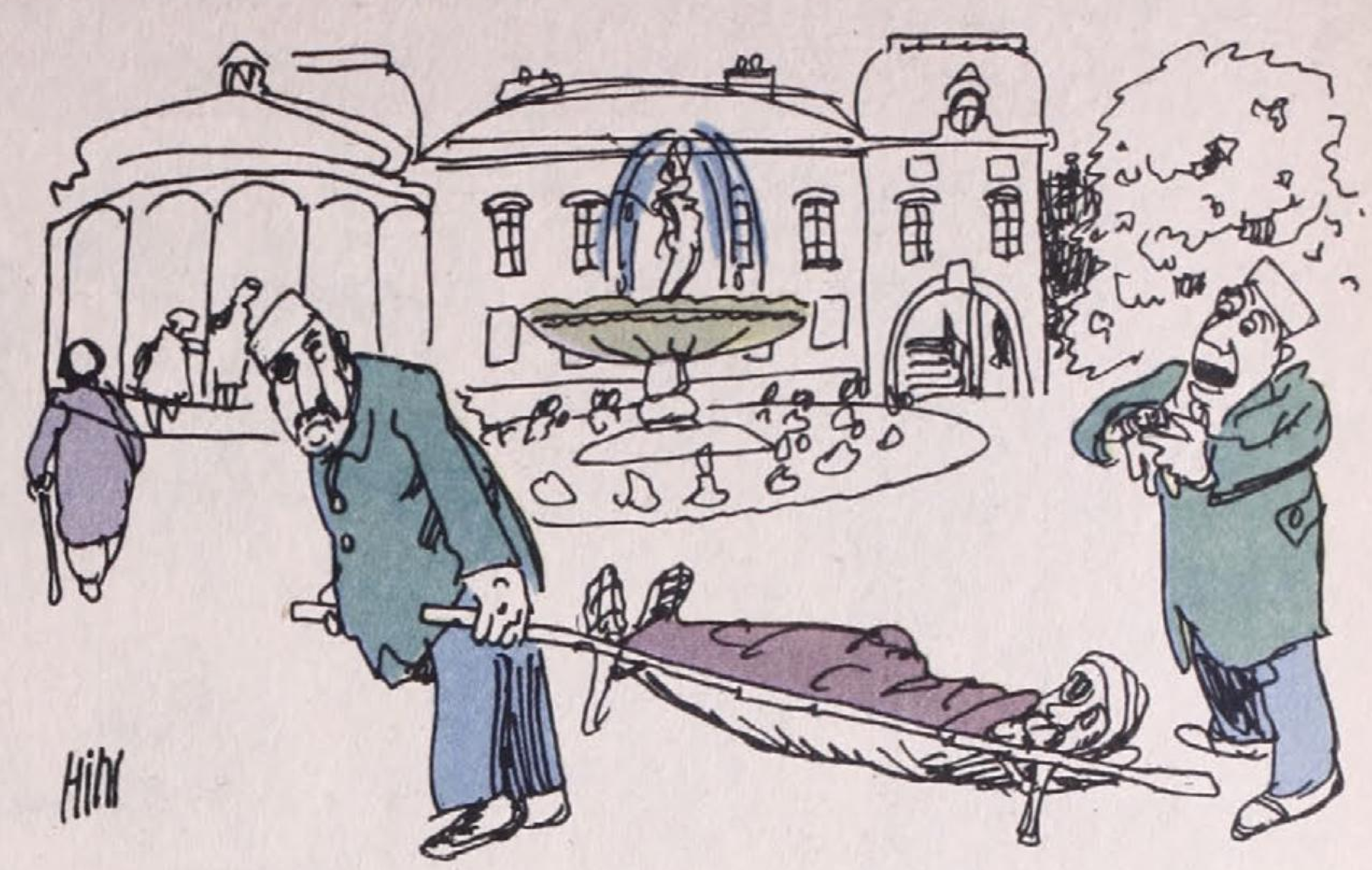
– Mondtam, hogyha meglátja a gyerek a kinti hajtóst, a szabadságot választja és hazajön.

Ki lesz a jövő évi BEK-győztes?

A LIVERPOOL? AZ KI VAN ZÁRVA!

– Az én fiúm sokkal színesebb egyéniség, mint a tied!

– Megbocsáttok, de most rohanok a szerződéses büfémbe, ahol csapos vagyok...

EMBERBARÁT

AUTÓS HÉTVÉGE

Ahol a Szagosmüge utca beletorkollik a Facsavar térbe, 10—15 esztendeje még vidáman lehetett parkolni. Sajnos ahogy múlott az idő, úgy romlott a helyzet. Több lett az autó és kevesebb a parkolóhely. Elsőnek autóbusz-végállomást építettek oda, aztán egy nyilvános illemhelyet, majd jött egy taxi- meg egy tehertaxi-állomás, két gombavizsgáló, meg egy ideggondozó. A környékbeli autósok mindjárt igénybe is vették, kitört rajtuk az idegbaj. Maradt ugyan néhány kocsiravaló hely, de ott ki tudja miért, mindig filmet forgattak. Nyugdíjas karszalagos bácsikák hajkurászták el a hazatérő autósokat, mintha legalábbis egy Visconti-remeket forgattak volna, nempedig a Sóhaj tyúkszemirtó reklámfilmjét.

Az emberi alkalmazkodóképesség végtelen, az autósoké meg különösképpen az. Elfoglalták a járdát, úgy hogy a gyalogosok kizárólag az autók tetején közlekedhettek; az idősebbek e célból hordozható létrákkal indultak el hazulról.

Voltak, akik kilesték, melyik autós mikor érkezik haza, hamarább elkéredzkedtek a munkahelyükről, hogy megelőzzék a többieket. A merészebbek egyszerűen odaálltak a másik autója elé. Ezért az esti órákban eszeveszett tülkölés verte fel a környéket, mindenfelé pizsamában szaladgáló autósokat lehetett látni — az ágyból ugrottak ki, hogy odébb vigyék az autójukat, mielőtt az eltorlaszoltak kiszúrnák a gumijukat.

Megpróbálkoztak másfajta leleményes ötletekkel is. Mindenféle tárgyat kiraktak az üresen hagyott parkolóhelyekre, hogy az elfoglaltság látszatát keltsék, amíg haza nem térnek. Olyan volt a környék, mint egy kolosszális MÉH-telep: ócska gyertyákat, csöbröt, vödröt, teknőt lehetett látni mindenfelé. Volt, aki kiültette a parkolóba karosszékben a nagymamát egy táskarádióval, kötögessen csak és őrizze a helyet.

Sok egyéb turpissággal is kísérleteztek. Tilos táblákat raktak ki effajta feliratokkal: „Szövetkezeti epe- és vesekőfejtő állomás részére fenntartva", meg „Kizárólag a maripeni nagykövetség diplomatái részére." Ezek a csalások egy-kettőre lelepleződtek, a többi autós például kiderítette, hogy Maripennek nincs is külképviselete, ez az ország már régen beolvadt a Tetran szigetcsoporthoz tartozó Vegacillinbe, ahová csak akkor lehet beutazni, ha az orvos máskép nem rendeli.

Hétvégeken, igaz, javult a helyzet, kiürültek a parkolóhelyek, de ennek is meglett a böjtje. A kirándulóhelyekről késő este hazatérők már egy fikarcnyi parkolóhelyet sem találtak. Kénytelenek voltak egyre korábban hazaindulni. Még hétágra sütött a nap, de ők már csomagoltak, vizes fürdőruhában ugrottak be a kocsijukba, hogy lehetőleg délután kettőre, amikor még akad egy-két lyuk a parkolóban, otthon legyenek. Így alakult ki a P+S (Park and Stay), vagyis parkolj és maradj otthon mozgalom. Néhányan ráébredtek, akkor vikendeznek zavartalanul, ha el se mennek hazulról.

Lám, ezen a vasárnapon is, Kovácsék kedvtelve tekintgetnek kifelé az ablakon. Lent pihen a járgányuk háborítatlanul, a legjobb helyen.

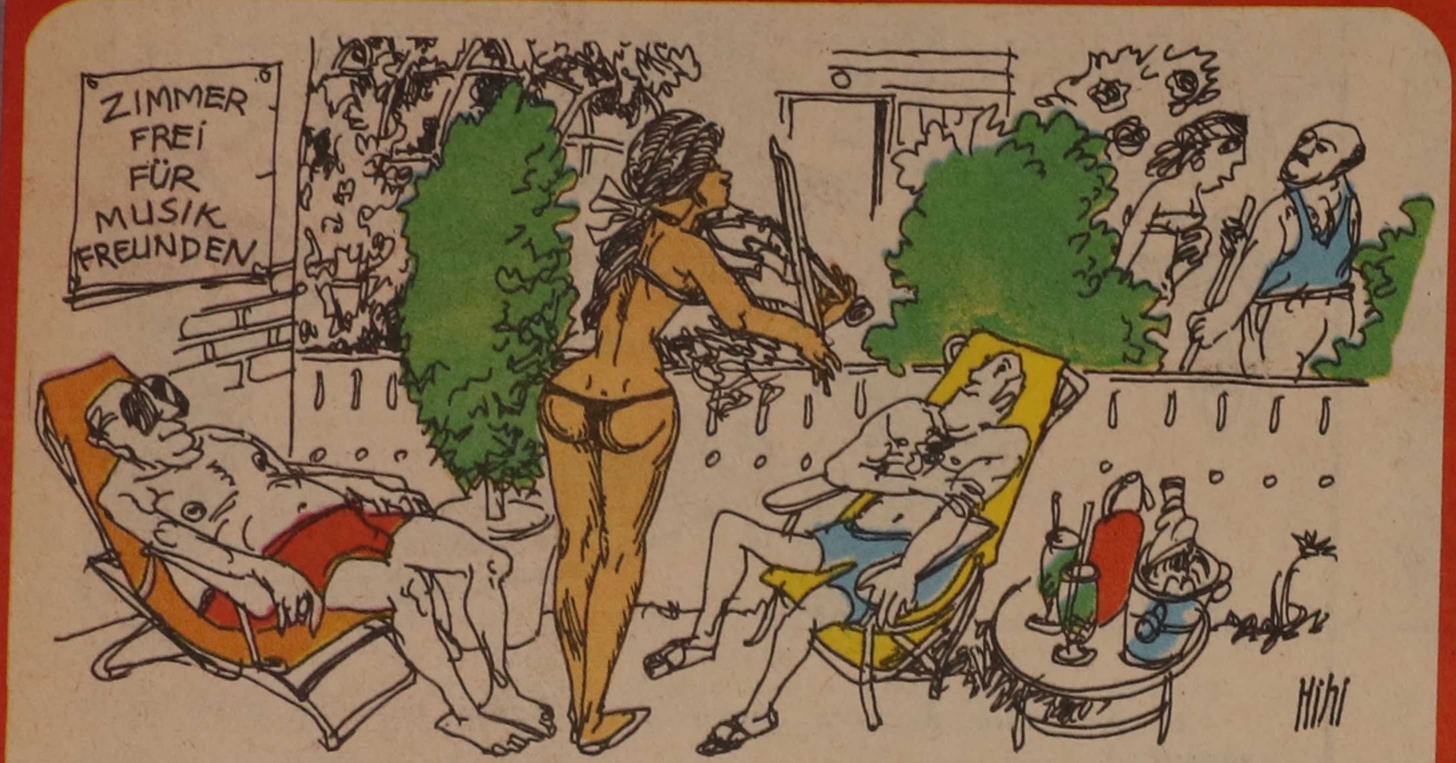
— Üdítő volt ez a hétvége — gondolja Kovács. — Rég parkoltam ilyen jót!

Novobáczky Sándor

FEGYELMEZÉS

– A bűnös, aki miatt a szabadrúgás történik, csak felemelt kézzel állhat a sorfalban.

– Ezek a Kissék minden évben kitalálnak valamit a salzburgi vendégeiknek.

– Ez is egy nyugati üdülővendég.

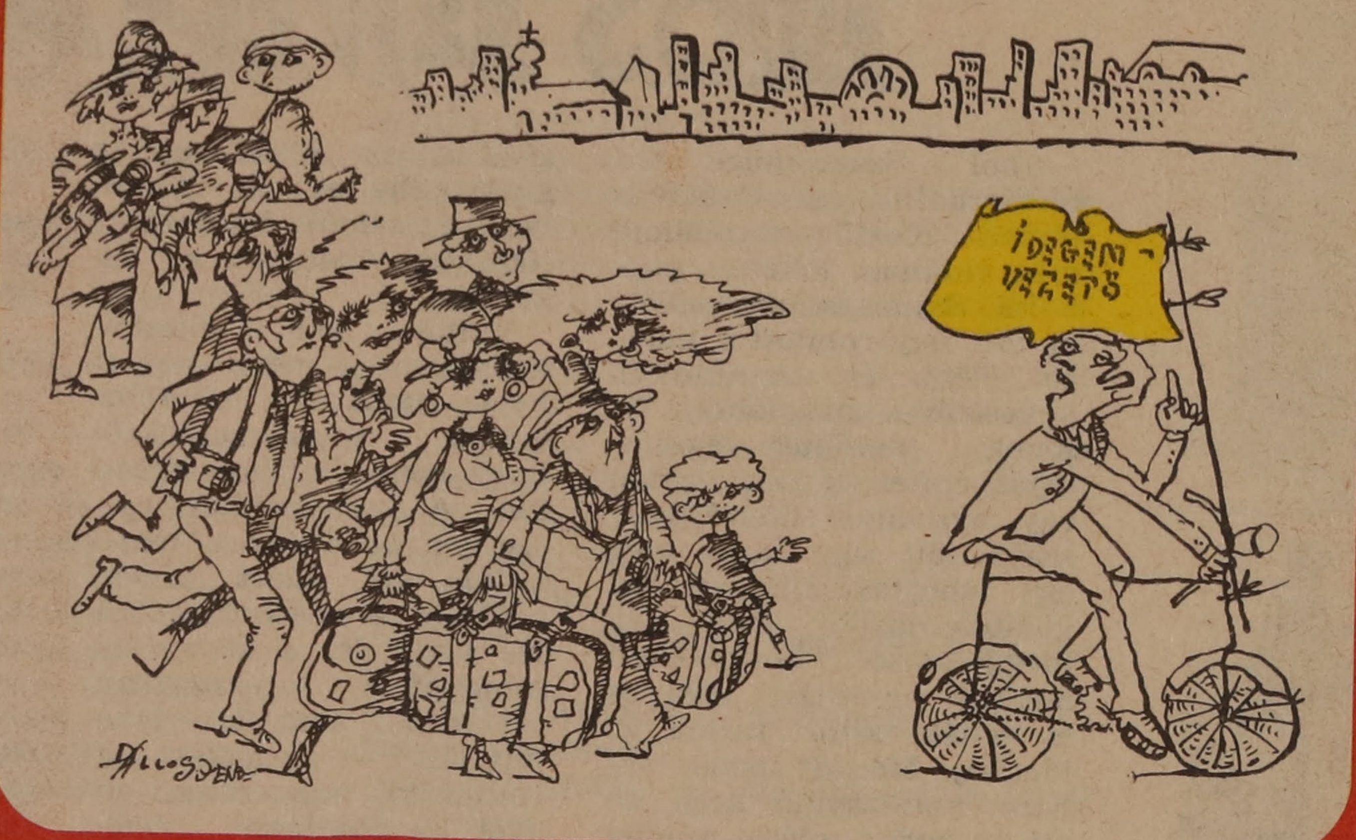
– Kifelé! Kezdődik a gulyásparti!

– Ez se lehet egy keményvalutás!

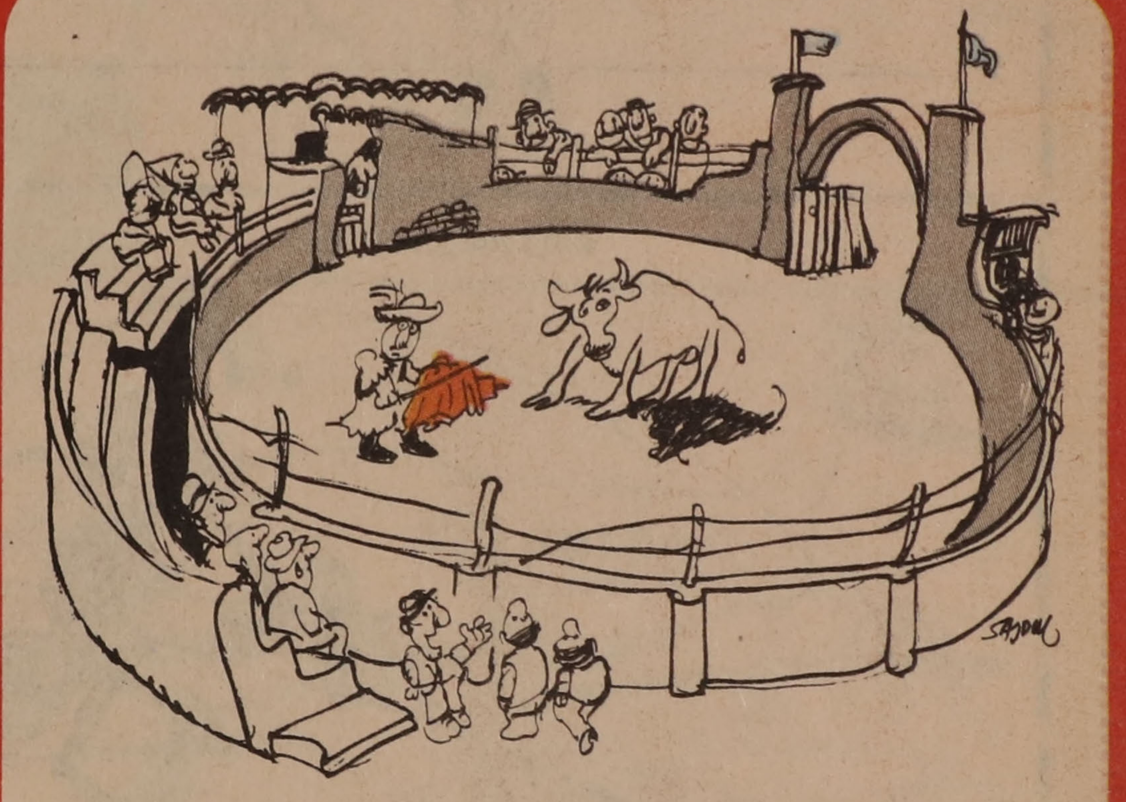
MEGINT JÖNNEK...

ALACSONY SZINVONAL

KOZMETIKÁZÁS

– A spanyol turistákat szeretnénk a falunkba csábítani.

– Gyerünk a vajdához, majd ő szétosztja köztünk azt a húsz márkát!

FŐSZEZON

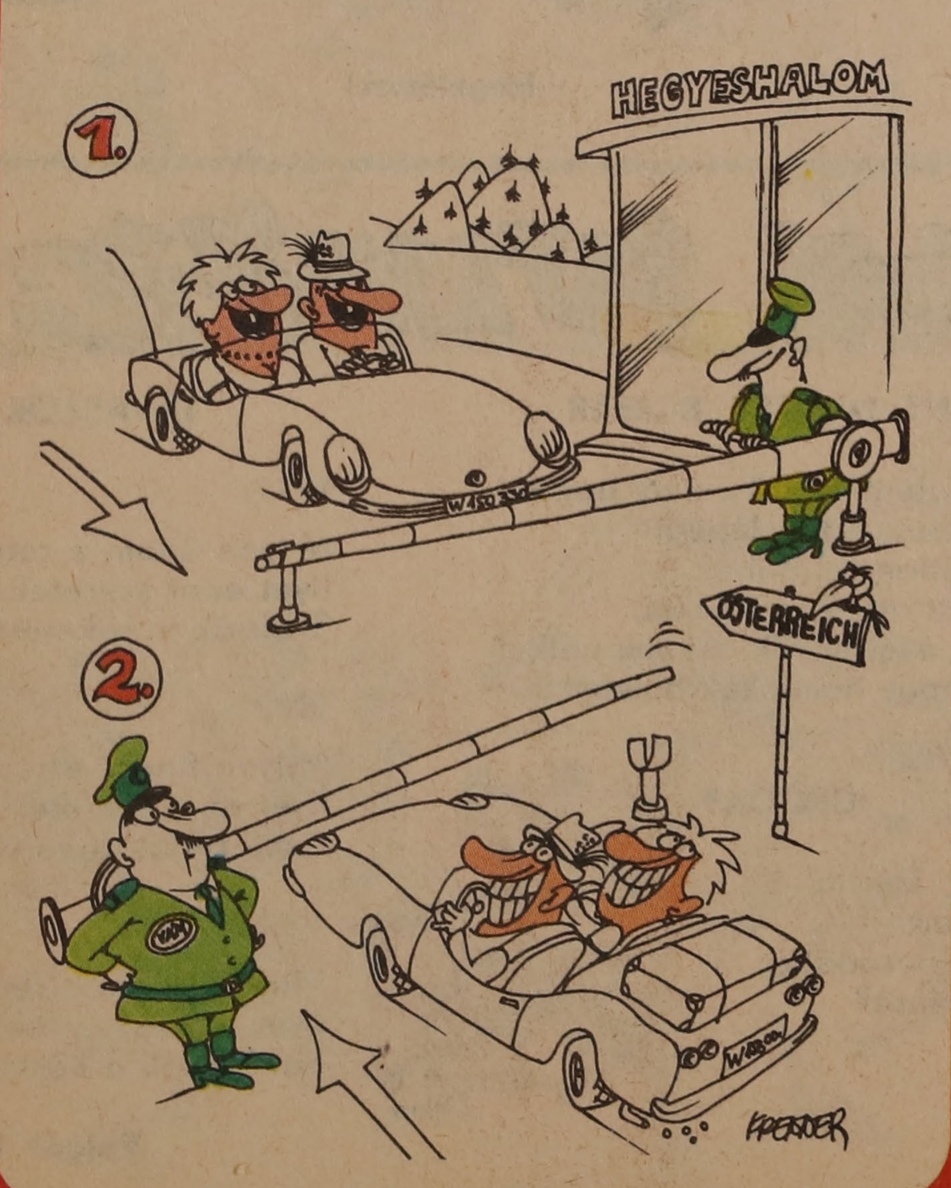

BALATONI CSÁRDA

– Azt hittük, örülnek majd a nyugati vendégek, ha itt valódi rablást látnak...

„FOGTOURS"

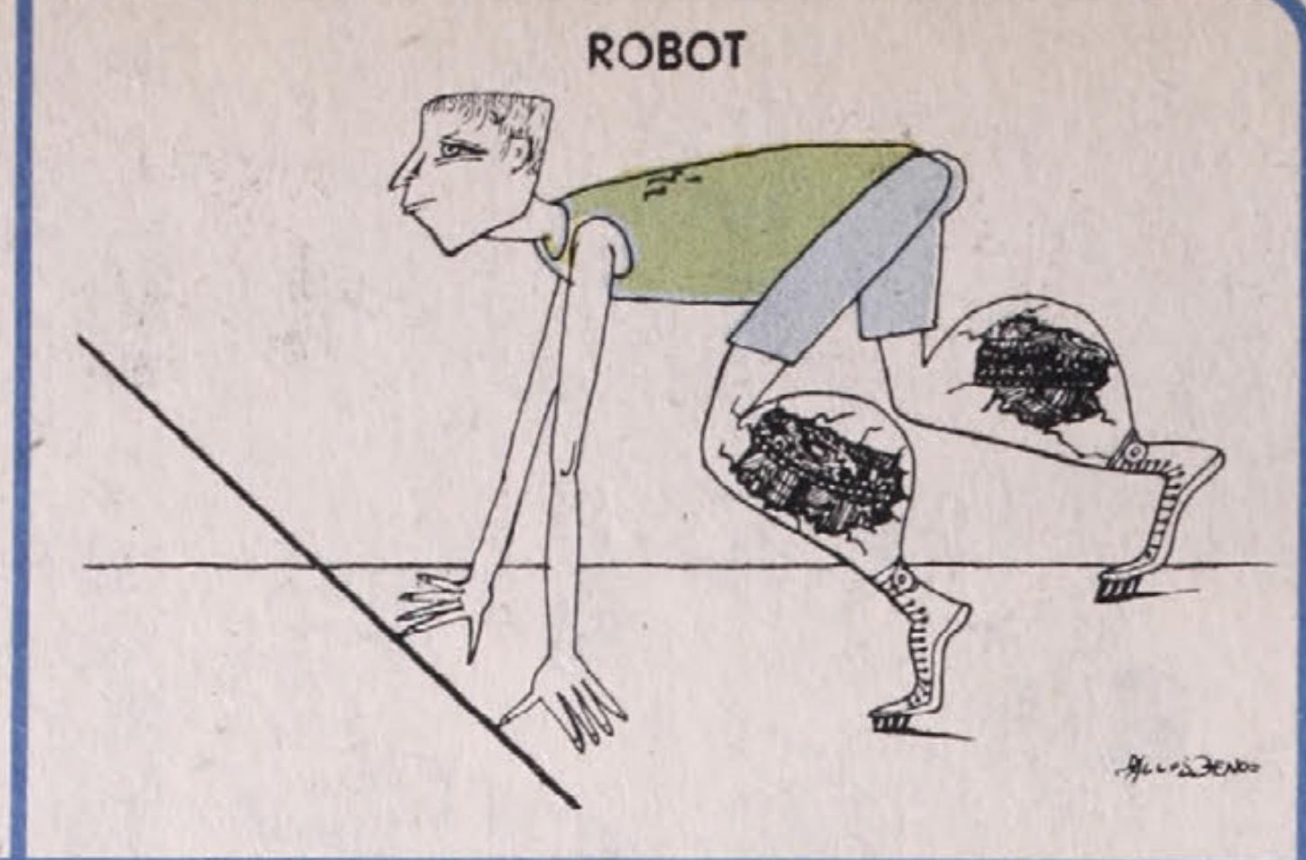

– Nem akarok úgy meghalni, hogy ne lássam az őshazámat. A dédszüleim Vas megyéből vándoroltak ki.

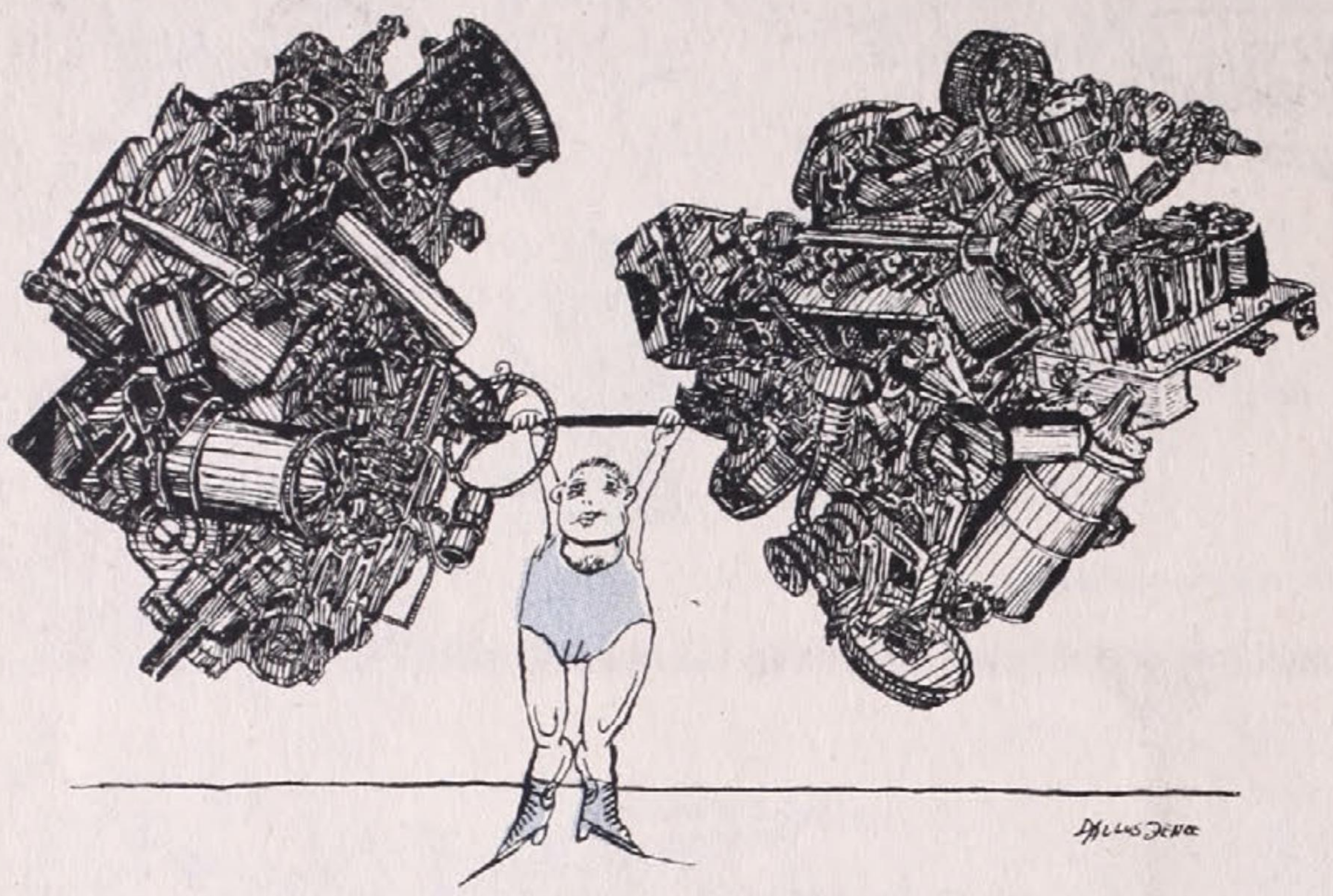
DALLOS JENŐ:

SPORT-JÖVŐ

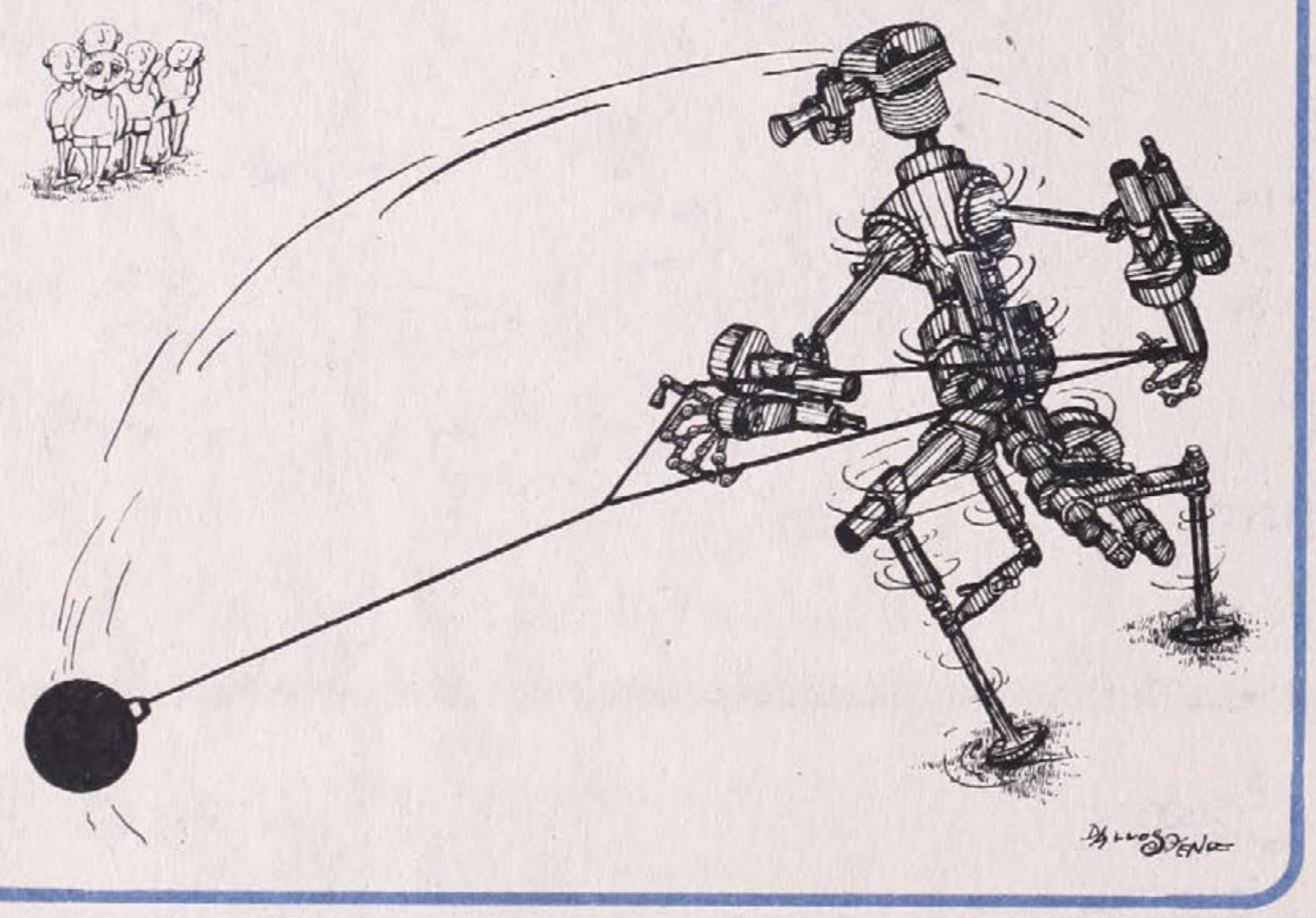
ROBOT

EDZÉSADAG

KALAPÁCSVETŐGÉP

IRODALMI CSELJÁTÉKOK

1

Egyszer a Kiadó arra kért, hogy csináltassak magamról egy fotót a „Gázlámpák alatt” című kötetem forrásvidékén kint a köztársaság téri Kiskörben, amint épp sakkozok vagy kártyázok. Megvakartam a fejem, kockáztatva, hogy egy szálka megy a körmöm alá.

— Nehéz ügy — mondtam —, mert itt kemény vagányok verik a blattot és ők mindent szeretnek, kivéve azt, hogy fényképezik őket. Úgy érzik mintha odagurítanák a fejüket a rendőrségnek.

— Mégis nagyon szeretnénk egy ilyen fotót!

— Jó, majd kitalálunk valamit.

Kimegyek a térre G.-vel, a fotóssal, leülök az asztal mellé, fogom a lapokat, G. pedig előszedi a fényképezőgépét és akkora optikákat rak rá, mint egy csillagászati távcső. A vagányok ránéznek, a mosolyukból ciánozni lehetne:

— Ki ez az ürge?

Legyintek.

— Ugyan, csak a sógorom. Ez a mániája: a családja éhezik, és zálogcédulái is zálogban vannak, ő meg elfotózza a keresetét.

A vagányok megbékélten ütötték tovább a blattot, mert ha valaki a családjától veszi el a pénzt valamire az csak rendes dolog lehet.

2

— Sok-sok évvel ezelőtt történt — meséli Aradi Misi, a költő —, hogy meghívtak író-olvasó találkozóra egy vidéki gimnáziumba. A személyi kultusz elleni harcra terelődött a szó és nekem valahogy kicsúszott a számon.

— Az a baj a személyi kultusz elleni harccal, hogy sokszor ugyanazok csinálják mint a személyi kultuszt.

Ez nem tetszett valakinek, feljelentett Illetékeseknél, kaptam egy év szilenciumot, irodalmi szájzárat — mondom még kemény idők jártak.

— És egy évig nem jelentek meg a verseid?

— Egy sorom sem.

— Nem is szerepeltél?

— Csak egyszer hangzott el a nevem, Komjáthy György tánczenei kívánságműsorban mondták be: „Most pedig Aradi Mihály hallgatónk kérésére az Il silenzio című számot közvetítjük.”

Moldova György

BŰNMEGELŐZÉS

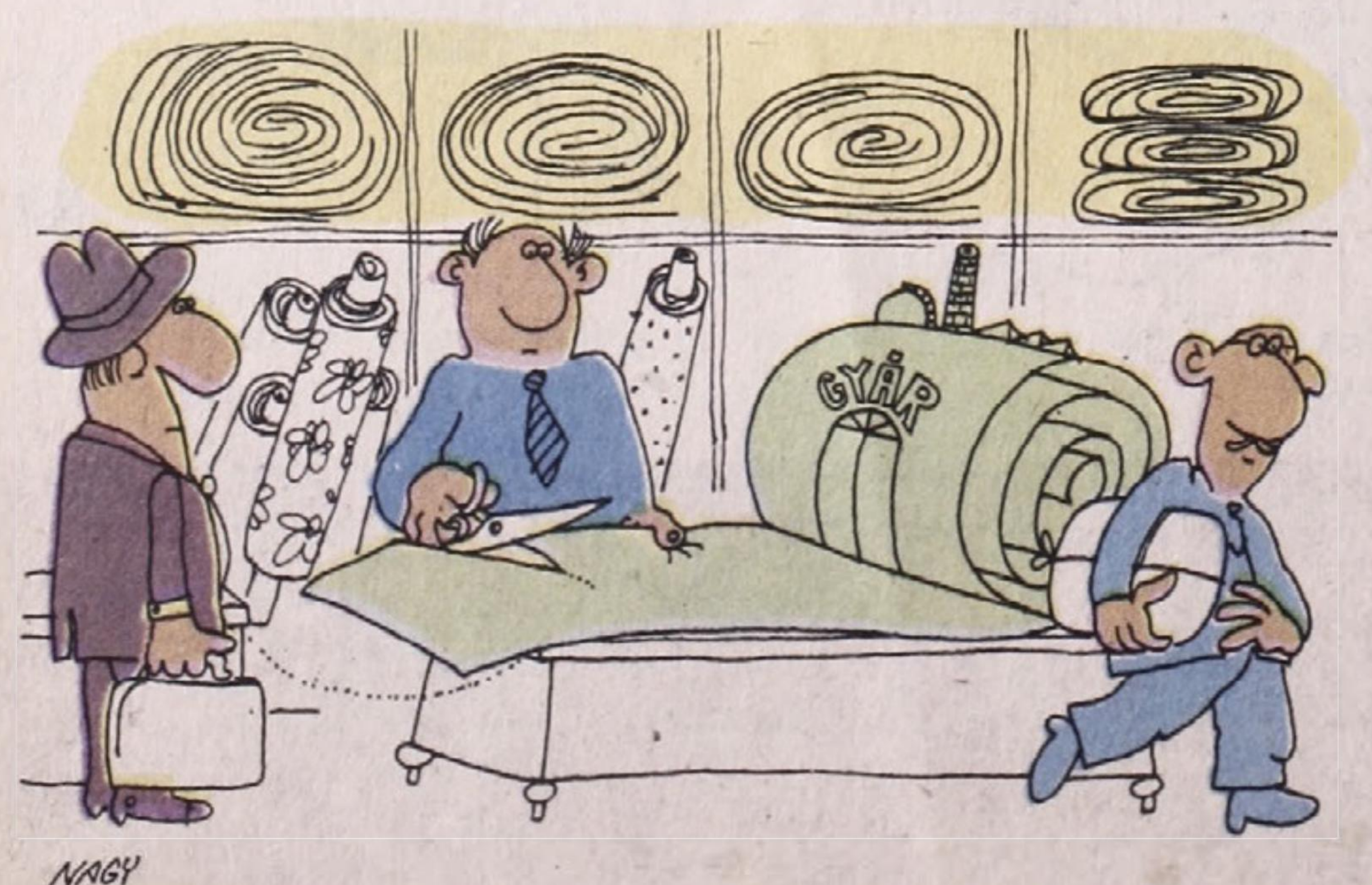
– Megelőztek!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Ezt a képet a kiállításra festettem. Mit gondolsz, tetessek rá üveget, vagy nem?

— Szerintem jobb lenne, ha lenne rajta üveg. És lehetőleg tejüveg.

KIARUSITÁS

VEGYES SAVANYÚSÁG

MINT NÉMELY BOGÁR

Csápokat növesztett, mint némely bogár:
tapogatózik, s csak aztán lépeget.
Érzékeli, láthatatlan fal hol áll,
s mindig talál itt-ott repedéseket,
melyeken átjut, míg mások csápok nélkül
úgy ütköznek, hogy homlokuk belekékül.

CSODA?

Magas polcra került, de
hamar visszaesett,
s most mindenki csodálja:
– Hát ilyen is lehet?

Kivételes eset!

TAVASZOK

1979:

Milyen finom e retek!
Ilyet enni szeretek.
S bírják is a keretek.

1982:

Milyen finom e retek!
Ilyet enni szeretek.
Csak bírják a keretek!

1985:

Milyen finom e retek!
Ilyet enni szeretek.
Bár bírnák a keretek!

Polgár István

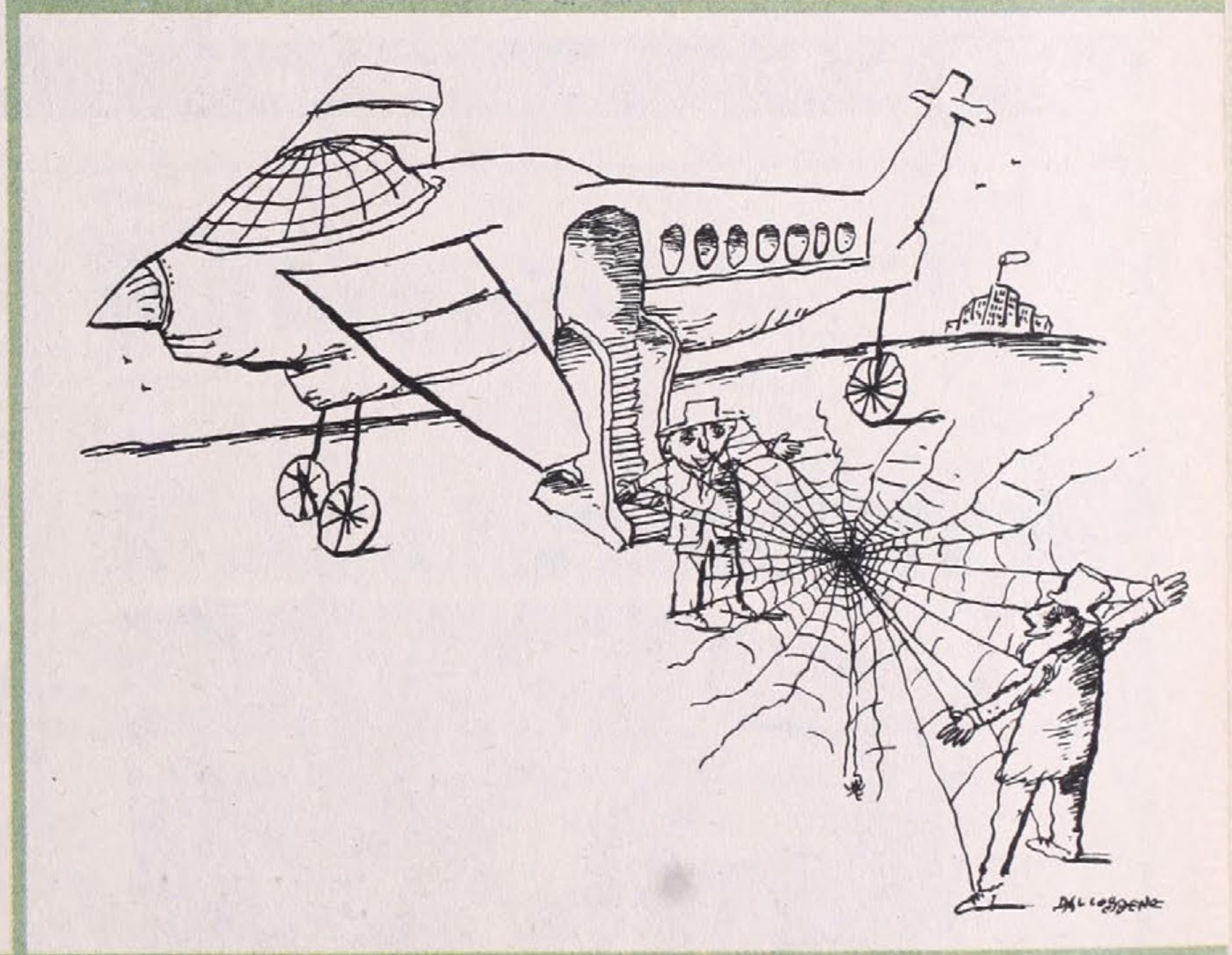
Isten hozta

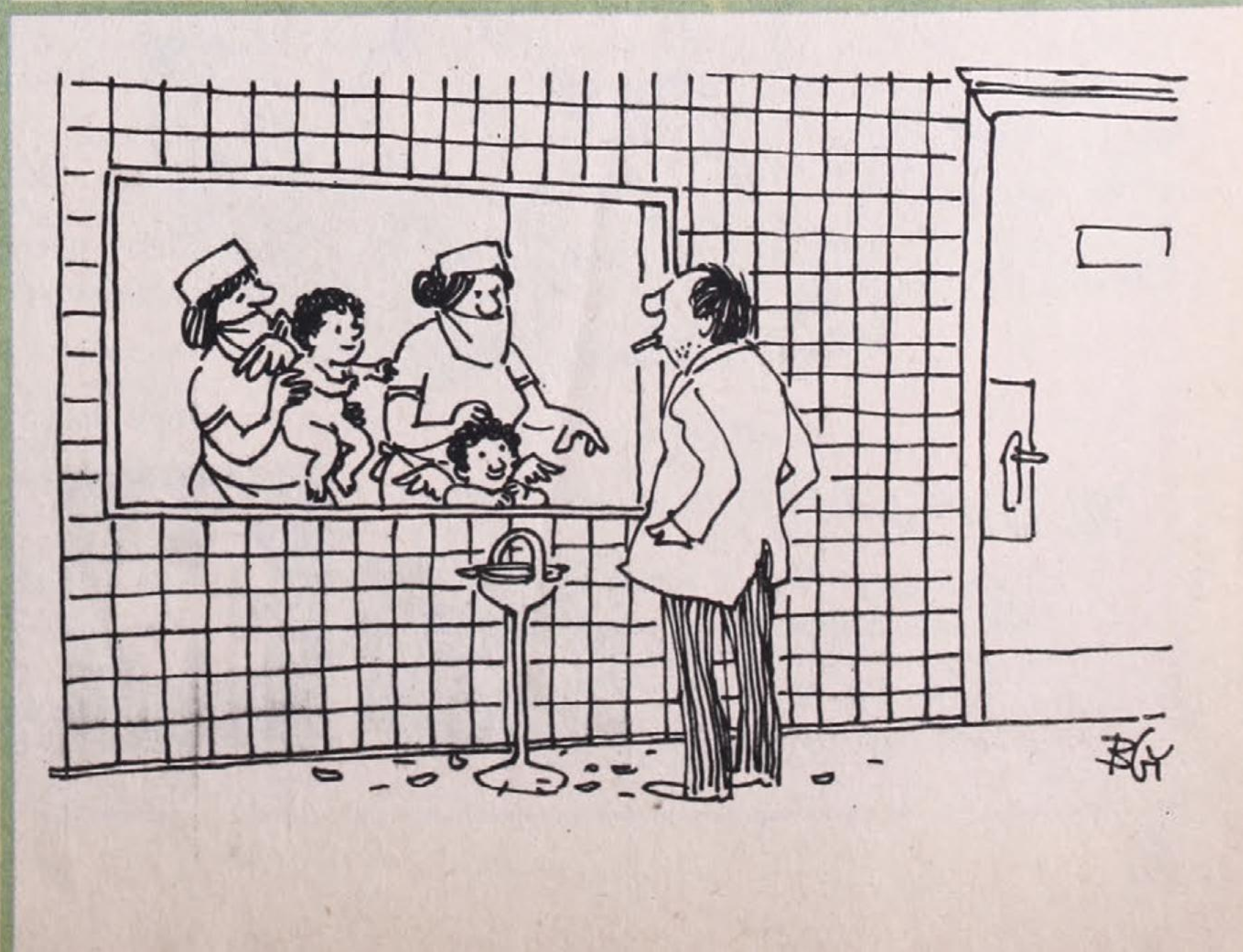

LEMOCZKI,
SAJDIK,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
BRENNER

– Most mit vacakolsz, Zsófi, kezdetben Ádámnak és Évának sem volt lakása!

AZ UTOLSÓ KÍVÁNSÁG

– Alufóliában sült karajt kért, de már egy éve várunk a fóliára.

LEVELEK ERRE-ARRA

ÚJTOPIS

Mélyen tisztelt Konfekcióipar! Örömmel értesültem arról, hogy nálunk is alkalmazzák már az úgynevezett kőmosott eljárást, amellyel a készruhákat koptatják és puhítják, hogy azok megfeleljenek a legújabb divatnak. Örülök a hírnek, emlékszem nem is oly régen a tinédzserek vadonatúj és méregdrága farmernadrágjuk fenekét még mindenféle lépcsőkön csuszkolták, a rájuk oly jellemző odaadással, a sikeres gyorskoptatás reményében. A dolog aztán túl jól sikerült, mert nemcsak a márkás farmerok, de bizonyos kevésbé márkás lépcsők is takarosan megkaptak, s a háklis állampolgárok nem örültek ennek az újtopis divatnak, ezzel szemben egyes IKV-illetékesek a beázásokat is ezzel próbálták magyarázni, ami úgye teljességgel lehetetlen, kevés tini koptatta a fenekét a háztetőkön, kár mindent a hegedűsökre és a fiatalokra kenni.

Ez a közismert eljárás különben csak a ruhaiparban új dolog nálunk, számos helyen létezett már ilyen előpuhítás, éttermekben a kedves vendég emészthetőbbé tétele kedvéért alkalmazták, egynémely munkahelyeken pedig egynémely pályakezdők megdolgozására. Ilyen volt a házasságok hajnalán a közismert, divatos és jól bevált férjeligazítás, az üzletekben a kétlábon járó vásárlóerő túl burjánzó öntudatának és kíváncsiságának megnyirbálása, és így tovább.

Szerencsére napjainkban mindez már jórészt a múlté, ez idő szerint csak a szabadidőruhákat kőmossák, koptatják, puhítják, és én biztos vagyok benne, hogy ezzel egy fikarcnyit sem csökken a tartósságuk, a rossz nyelvek szerint ez már nem is volna lehetséges, ám én tudom, hogy az intrikusok csak a T. Konfekcióiparba vetett alapos és töretlen bizalmamat igyekeznek idő előtt megpuhítani. Tán mondanom sem kell, hogy hiába, nálam nincs előkoptatás vagyis előítélet, s alig várom már, hogy ilyen vadonatrégi kőmosott ruhákban járjak, most már csak egy a gondom, honnan veszek ehhez megfelelő számban kőmosott bankókat...

Addig is, megkülönböztetett tisztelettel, hívük:

Münz András

AZ OLVASÓ OLDALA

FOTÓMONTÁZS

Sajnálattal olvastam a Ludas Matyiban a csóri falumúzeumról írt sorokat és néztem a fotót. Még ez idáig újságokkal nem leveleztem, de 150 gyereket és több felnőttet ért most sérelem. A következőkben leírnám a tényleges valóságot, egy kis magyarázattal.

A képen látható épületet 1951-ben építette a November 7. Hőerőmű autóbuszváró céljára. Később erősen megrongálódott, és az átutazók is és a helybéliek is W. C.-nek használták. 1975-ben a községi tanácstól elkértem az épületet, hogy néprajzi gyűjteményünket itt elhelyezzük. 1976. májusában készült el az épület 450 órás társadalmi munkával. Dolgozott két kőműves, egy asztalos, egy villanyszerelő, egy szobafestő. A szakmunkások mellett az általános iskola tanulói és én magam voltunk a segédmunkások. Az épület előtt parkot létesítettünk, körben díszbokrokat telepítettünk, virágágyásokat készítettünk és azóta is gondozzuk.

Szeretném még leírni, hogy a táblát Stermetszky Istvánné tanárnő készítette. Feltételezésem szerint tud írni, azt kell hinnem azonban, hogy a képet beküldő nem tud olvasni. A kép felirata nem azonos az épületen látható táblával, sem méretében, sem szövegében; az eredeti felirat helyére fotomontázst készített Török N-né polgári lakos. Közlöm továbbá, hogy az átmenő forgalom a faluban sokkal több kárt okoz, mint a képen látható épület. A díszcserjéket, virágokat letördelik, a szemetet pedig még akkor sem tudnánk eltakarítani, ha egy ember egész nap ezt végezné.

A levelemben közölteket természetesen a szakkör naplójával igazolni tudom. Az igazsághoz a most leírtak is hozzátartoznak, kérem ezt is közöljék, és ne vegyék el a kedvét gyerekeknek és felnőtteknek a közösségi munkától.

Madarász István
tanár
Csór

TÜCSÖK és BOGÁR

Jaj!

(Május elsején a November 7. téren fotózta Winkler Csaba, gödöllői olvasónk)

KISFALUDY SZINHÁZ

A SZÍNHÁZI MAGAZIN
elmarad, helyette
A KÖZÖNSÉGSZAGGATÓ-KÉRDŐÍVEK sorsolása
június 3-i Színházi Magazin keretében

Ez az igazi színház! A nézők is darabokban láthatók!

(A Kisalföldből ollózta Novákné Németh Beáta, győri olvasónk)

— A nyugdíjkorhatárt elért tagjaink eddig legfeljebb 4500 forintot kaphattak havonta. Ezentúl a felső határ 800 forint. Ez az összeg már reálisabban kifejezi egy alkotó életút megbecsülését. Ugyanakkor szigorodtak a kifizetés feltételei. Eddig tíz éves

Hááát... életútja válogatja!

(A Magyar Hírlapban találta Kiss Gizella, pécsi olvasónk)

Ezer km-es körzetben szarvasmarha tenyésztésre alkalmas faluszéli házat, vagy faluközeli tanyát vennék. Terület. víz. villany szükséges.

Tág horizont!

(A Dunántúli Napló apróhirdetései között találta Tóth József, veszprémi olvasónk)

Elfolytották az olaj-kitörést

S az olaly azóta is fojamatosan fojik!

(A Somogyi Néplapból ollózta Radnai József, marcali olvasónk)

Fegyveres erőt, vagy bányász nyugdíjas férfit várok kényelmes otthonomba házasság céljából.

Puskával tiszte-legj!

(A Délmagyarország apróhirdetései között lelte Bárkányi János, forráskuti olvasónk)

A városszépítők erőfeszítései ellenére a köztársaság sokat romlott Sopronban. Különösen így ta-

Szerencse, hogy másutt még tartja magát!

(A Magyarországból ollózta ifj. Fegyverneki Ferenc)

A hídpálya burkolatszélessége a lezárás miatt 750 m-re csökkent, ezért a két forgalmi sávon közlekedő gép-

Keskeny víz a Tisza vize, széles a híd rajta ...

(A Szolnok megyei Néplapból merítette Nagy László, szajoli olvasónk)

SZIGETI VESZEDELEM

1. Se könyv, se főnök

Gyermeknapon családommal, s egy ismerős házaspárral, a Margitszigetre mentünk. Azonban a hangulatban bővelkedő délutánon, egy jónak aligha nevezhető élménnyel is gazdagabbak lettünk.

A szigeten ugyanis több elárusító pavilon is van, ahol üdítőt, sört, pogácsát, virslit stb. lehet vásárolni. Az egyik ilyen bódénál mi is megálltunk, hogy a gyerekeket üdítővel, magunkat pedig sörrel üdítsük föl. Fizettünk, (egy üveg meleg NDK-sör 22 forint, üvegbetéttel együtt!), majd kicsit odébb húzódva elfogyasztottuk az italokat. Azaz csak elfogyasztottuk volna, hiszen a gyerekek még meg sem itták a magukét, amikor is egy megtermett, ám kissé imbolygó járású férfi lépett közénk, s pillanatok alatt kikapkodta kezünkből az üvegeket. Kérdeztük, hová viszi, hiszen kifizettük az üvegbetétet is. Egyértelmű volt a válasz: ez a dolgom! Megismervén az úr korántsem úri stílusát, jobbnak láttuk további kérdésekkel nem zavarni munkájában. Visszamentünk hát a pavilonhoz, s kértük a vásárlók könyvét. — Rögtön! — szólt készségesen a vezető. Majd tizenöt perces várakozás után sem került elő. Sem ő, sem a könyv.
Milyen kár!

2.

Választék szűkítés

A hét végén ezúttal német vendégeinkkel ismét ellátogattunk a Margitszigetre. A sétától elfáradva betértünk a Casinóba. Örömmel láttuk, hogy különböző sörök kaphatók. Leültünk a teraszon, s kértük az előre kiválasztott sörfajtákat. Csak Platán van — szólt a felszolgáló. Bent még négy fajta sör is kapható, — mondtam szerényen. De a terasz 1. osztályú, itt csak kisüveges Platán van — válaszolt ellentmondást nem tűrő hangon. Megadtuk hát magunkat, s rendeltünk négy üveggel, a gyerekeknek pedig két pohár dzsúzt. — Mindjárt fizetném is — mondtam. — Száznyolcvan forint, vágta rá a pincér. Számlát azonban nem kaptam. Vajon miért?

Egy bölcsességet viszont megtanultam: a vendéglátóhelyek színvonalának emelkedésével, úgy tetszik, egyenesen arányos a választékszűkítés.

Halmos Ferencné
Budapest, III.,
Árpád u. 2—4. 1039

ÁLLATI

című rejtvényünk megfejtése:

— Valóban meglepő, regényben egyáltalán nem tetszett neki.

200—200 forintot nyert:

Zsoldos Margit, Sajtoskál, Rákóczi u. 1., 9632
Márta Istvánné, Budapest, Pengő u. 6—8., 1024
Tóth Sándor, Bag, Puskin út 81., 2191

A nyereményeket postán küldjük el.

TRIBÜN

A mester elméleti előadást tart az atlétáknak.

— Az elhajított gerely sohasem száll egyenesen, hanem görbe röppályát ír le, mert hat rá a föld vonzóereje.

Az egyik nagydarab kezdő felemeli a kezét.

— Volna egy kérdésem. Mi történik, ha a gerely nem föld, hanem víz fölött száll?

Edzőtábor, a főnök egyfolytában oktat.

— Ebédelni megyünk — mondja —, mossátok meg a kezeteket.

— Mind a kettőt? — kérdezi egy szerényebb értelmi képességű játékos.

— Te csak az egyiket. Kíváncsi vagyok, hogyan csinálod.

A Philadelphia—Atlanta mérkőzést Joy Crawford vezette. Egyik ítélete nem nyerte meg a philadelphiai csapat egyik játékosának, Billy Cunninghamnek a tetszését, hosszan tiltakozott, végül a játékvezető kiállította.

Meccs után repülőgépre szálltak és a sors rendelése folytán egymás mellé kerültek. Cunningham persze újra vitatni kezdte az ítélet jogosságát.

— Hagyja abba — mondta egy idő után Crawford. — Repülőgépről még senkit sem zavartam ki.. hát ne is kísértsen.

A Detroit Tigers csapata bajnokságot nyert. Egy riporter megkérdezte Sparky Andersont, a csapat edzőjét, véleménye szerint a következő szezonban nehezebb lesz-e ezt a sikert megismételni?

— Világos — mondta a mester. — Hiszen mindenki a bajnokot akarja megverni.

Egy másik riporter viszont azt kérdezte, hogy jövőre könnyebb lesz-e újabb bajnokságot nyerni?

— Világos — mondta a mester. — Mert most már tudjuk, hogyan kell.

A kisegylet titkára felveszi az újonnan igazolt játékos személyi adatait.

— Neve?

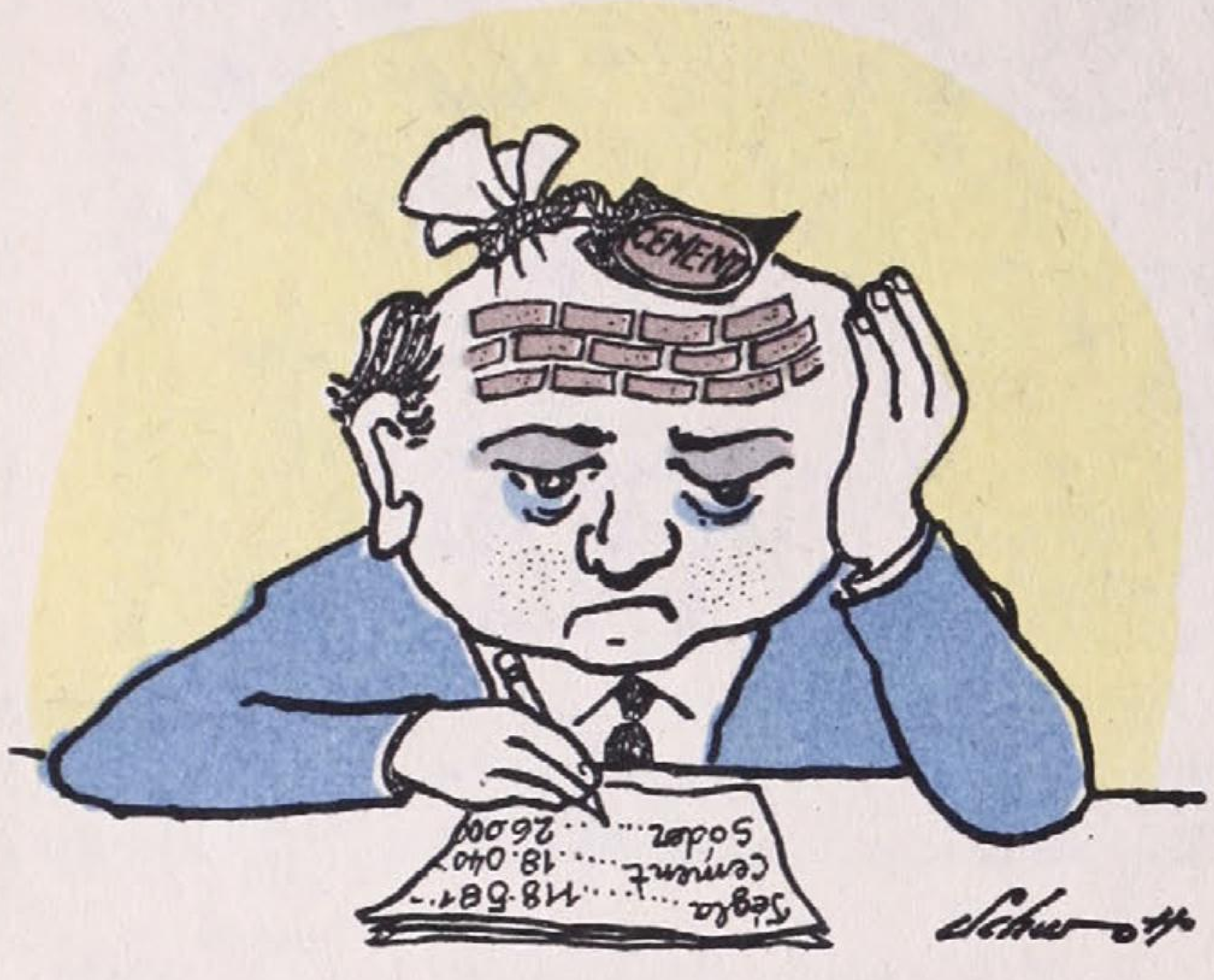
— Bonaparte Napoleon.

— Érdekes. Ez ismerősnek tűnik.

— Nem csoda. Több focista is volt a családunkban.

(p. p.)

KÖLTSÉGVETÉSI GONDOK

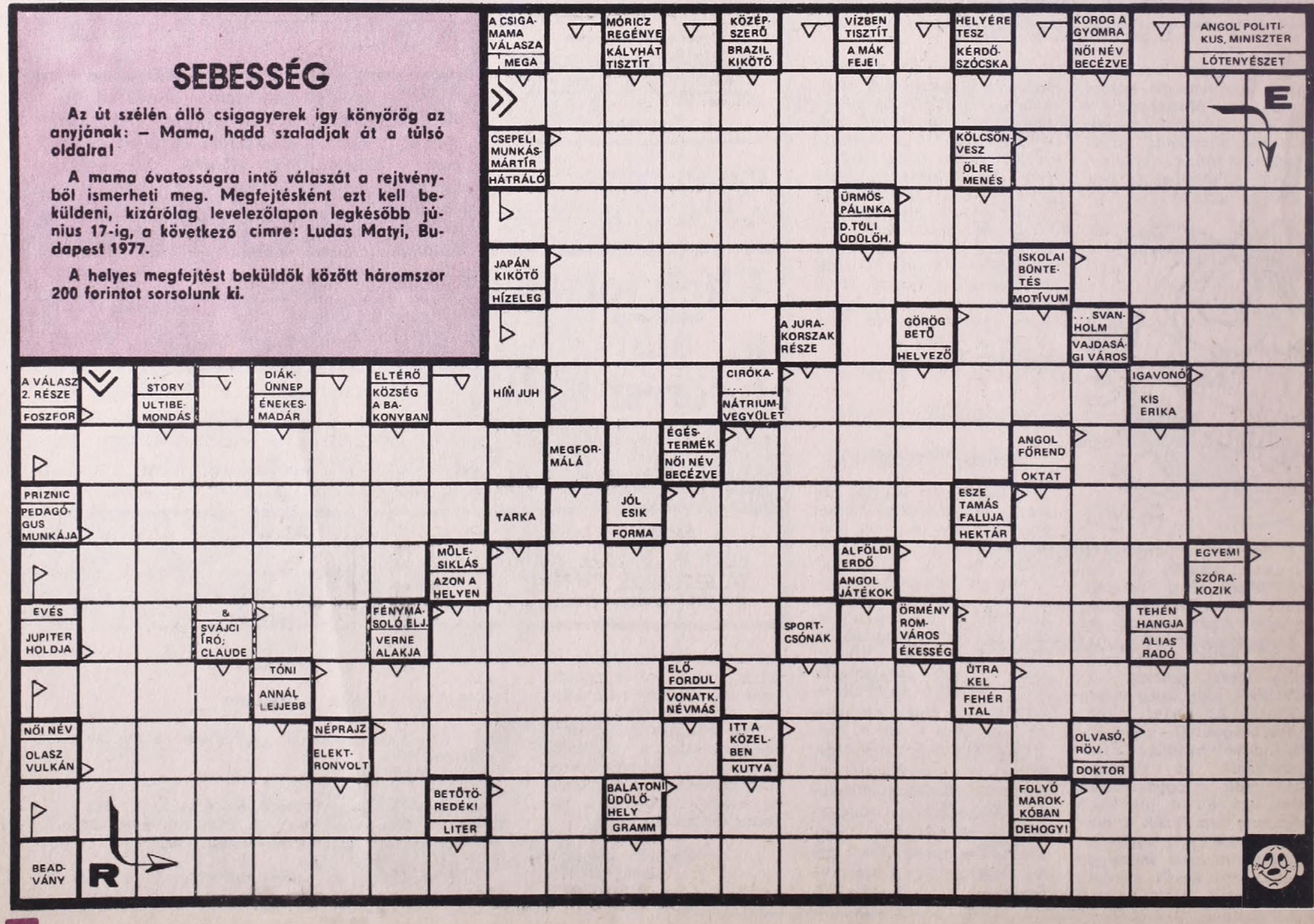
– Még cement és tégla is kell!

SEBESSÉG

Az út szélén álló csigagyerek így könyörög az anyjának: – Mama, hadd szaladjak át a túlsó oldalra!

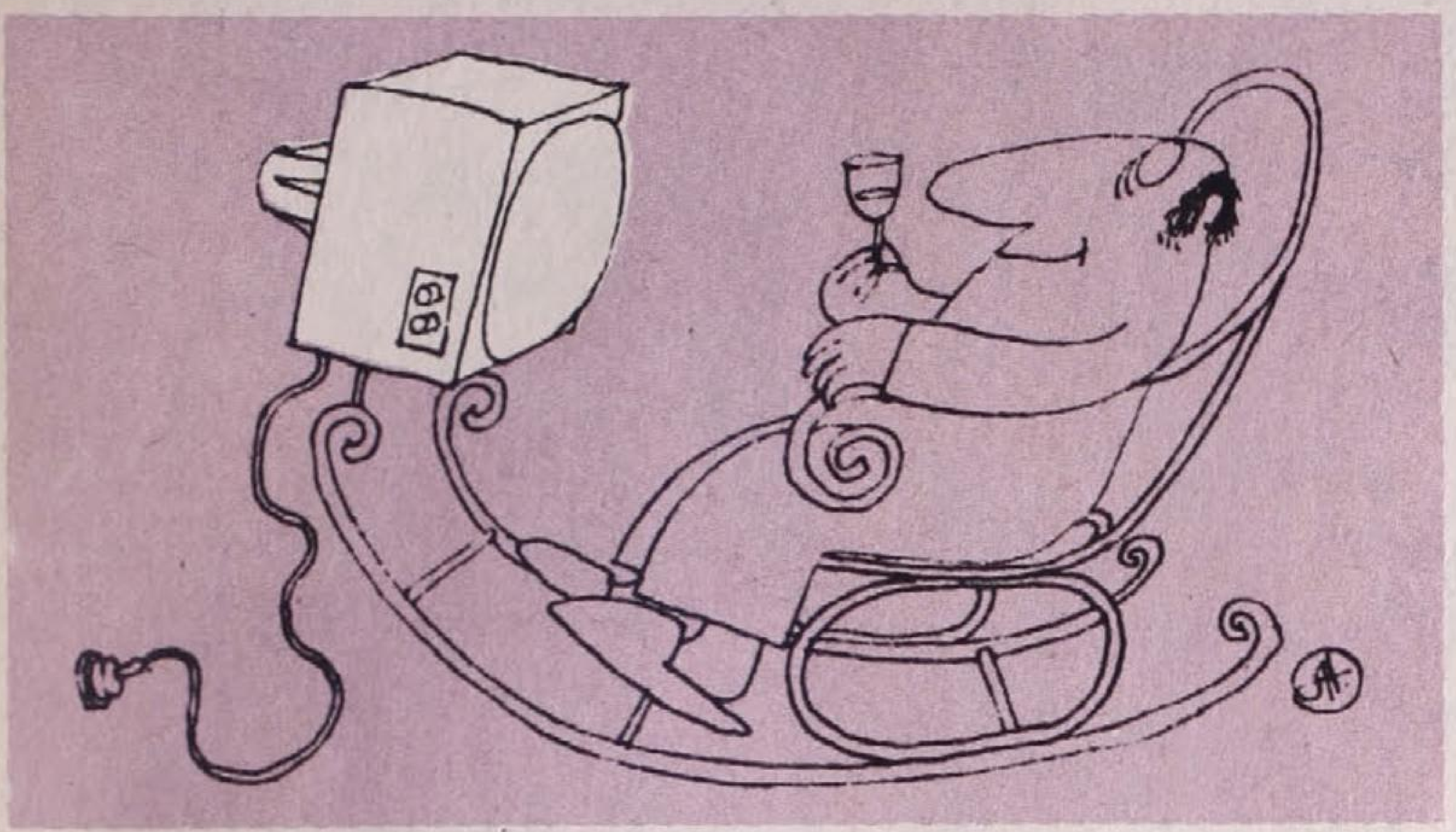
A mama óvatosságra intő válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon legkésőbb június 17-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

TÉMA: A TELEVÍZIÓ

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII.,
Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor ter 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

85.2308/20-24

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

ISSN 0134—0611

KRENNER ISTVÁN:

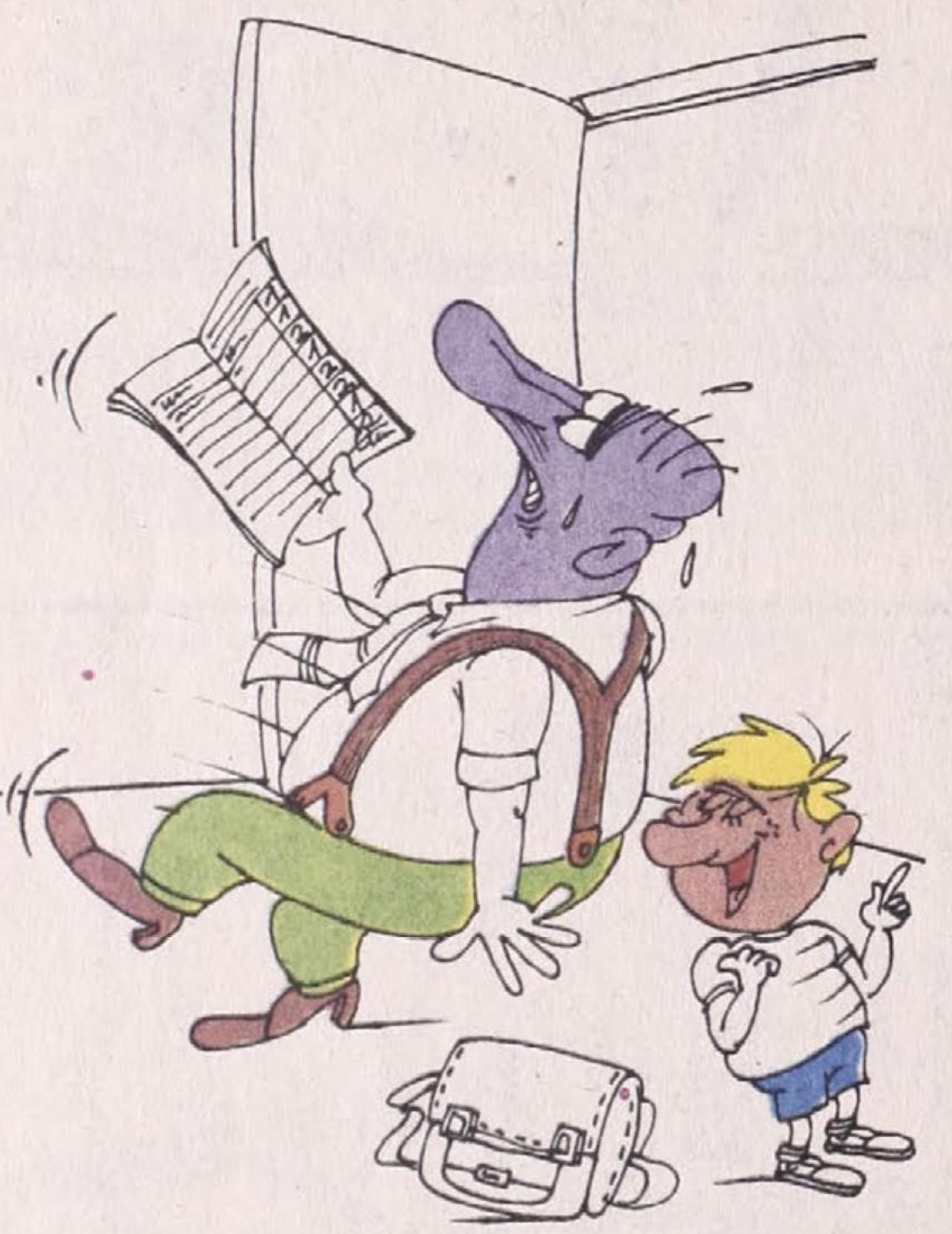

GONDOSKODÁS

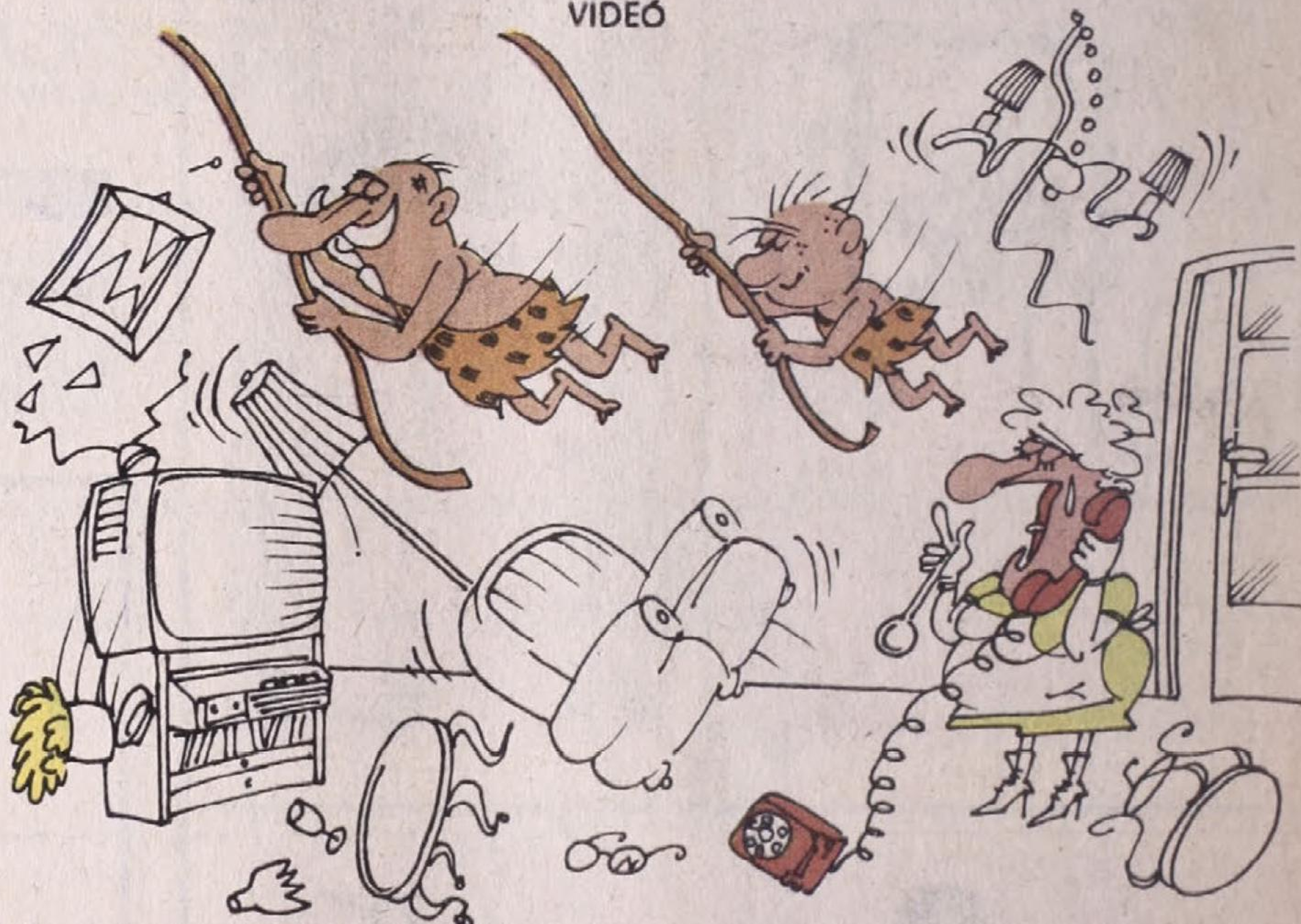
– Lehoztuk a gyerekeket a szünidőre, de hoztunk a mamának egy állandó ideggyógyászt is . . .

BIZONYÍTVÁNY

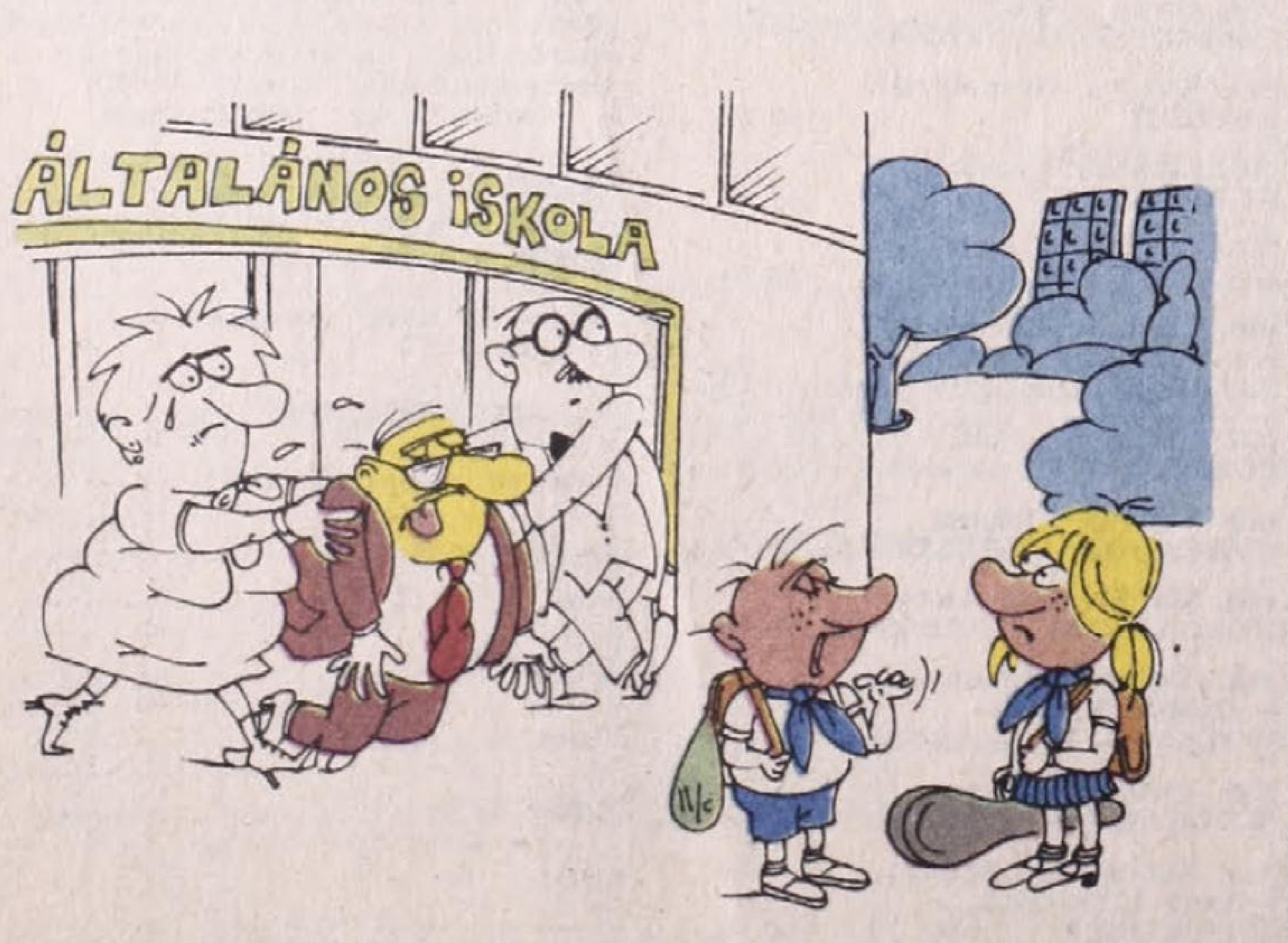
– Ne dühöngj, papa, inkább játsszuk meg a totóban kollektív szelvényen . . .!

VIDEÓ

– Kár, hogy áthoztátok azt a Tarzan kazettát, mert amióta megnézték, se a gyerekkel, se a nagypapával nem bírok . . .

TÚLTERHELÉS . . .

– Úgy látszik, a tanár urat nagyon megviselte az idei tanév . . .

KULCSOS GYEREKEK

– Tudjátok, nálunk számkombinációs zár van felszerelve . . .!